

TRUYỆN KINH DỊ CHỌN LỌC

Thạch Đạt Hành

TRƯỜNG
XU

NHƯƠN
MÀU

NHÀ XUẤT BẢN THANH HÓA

Đồng Xu Nhuộm Máu

Thạch Bất Hoại

vietmessenger.com

Đồng Xu Nhuộm Máu

Tỉ ôm đầu lão đảo chạy vào con hẻm sâu hun hút. Hấn cứ cầm đầu cầm cổ mà chạy như bị ma đuổi phía sau lưng, chạy không cần định hướng. Vừa chạy vừa thở hồng hộc.

Một đám đàn bà, trẻ con đang ngồi túm tụm bên đường nói cười rôm rả, thấy bộ dạng điên cuồng của hấn chạy tới, tất cả đều dạt ra nhường đường cho Tỉ, không ai dãi gì lại đi dây vào một đứa đang có vấn đề.

Người dân ở đó cũng không biết Tỉ là ai, nhưng nhìn thoáng qua cũng đoán được đó là một kẻ thuộc thành phần bất hảo, không phải người lương thiện đường hoàng!

Tỉ cóc cần biết mọi người nghĩ sao về hấn. Hấn chỉ muốn trốn thoát, trốn thoát điều gì thì ngay cả bản thân hấn cũng không biết!

Hấn chỉ biết hấn cần phải chạy thật xa, phải làm một cái gì đó để xua tan những cảm xúc dữ dội đang trào ứ trong hấn.

Con hẻm ngoằn ngoèo uốn khúc như một con rắn khổng lồ cuối cùng đâm ra một bãi rác lớn. Nơi đó người ta vứt tất cả những thứ rác rưởi và chất thải của cả cái thị xã này. Mùi xú uế nồng nặc bốc lên làm Tỉ bất giác muốn nôn ọe.

Hấn giựt lùi muốn quay trở lại, nhưng không biết ma quỷ xui khiến gì tự nhiên hấn lại xăm xăm tiến về phía cuối bãi rác chỗ có những chiếc ống cống bằng xi măng đang nằm lẫn lóc chờ ngày các cơ quan chức năng đưa chúng về đúng vị trí.

Ở phía đó ngược chiều gió, đồng thời cũng phía cuối của bãi nên hầu như chỉ toàn là rác cũ, lâu năm, mùi hôi thối cũng không nồng nặc như ở chỗ lúc nãy.

Tỉ bước chậm lại, hai tay buông thõng xuôi theo người một cách chán chường, mệt mỏi.

Trong lòng Tỉ giờ đây ngổn ngang biết bao nỗi lo âu sợ hãi.

Tỉ đã thua đến đồng bạc cuối cùng! Không những thế, cả giấy tờ nhà đất Tỉ cũng thế chấp mất rồi, cộng thêm tờ giấy nợ một trăm triệu kia nữa... Biết làm sao bây giờ? Chỉ còn mỗi một cách là chết đi mà thôi!

Nhưng nếu Tỉ chết đi thì mẹ và vợ con Tỉ sẽ sống sao đây? Căn nhà nhỏ và mảnh đất bé xiu mà lâu nay vợ Tỉ vẫn chăn nuôi và trồng mấy liếp rau liếp cải ấy sẽ bị chủ nợ xiết đi, mẹ và vợ con Tỉ sẽ phải lang thang đầu đường xó chợ, không chốn nương thân...

Nhưng nếu Tỉ không chết thì sao? Nhà đất vẫn bị xiết, đồng thời chắc chắn sẽ bị truy tố ra tòa vì số nợ một trăm triệu có giấy tờ cam kết hằn hoi kia.

Chết! Chết! Đúng rồi, chỉ có cái chết mới có thể giúp được Tỉ trong lúc này...

Nhưng làm sao Tỉ đành lòng... Mẹ Tỉ già rồi cứ nay yếu mai đau, vợ Tỉ lại sắp đến ngày sinh nở. Trời ơi... tại sao ông trời lại đẩy con vào đường cùng thế này? Ông trời ơi, ông không thương con thì xin ông hãy thương lấy mẹ và vợ con của con. Mẹ con đã khổ cả đời vì cha con rồi. Còn vợ con, từ ngày về làm vợ con, cô ấy chưa một ngày được thanh thoi vui sướng. Nhưng cô ấy chưa khi nào hờn trách gì con mà vẫn vui vẻ chịu đựng, san sẻ cùng con những thiếu thốn, khó khăn...

Con không có lỗi... chính vì con thương mẹ và vợ con con, con muốn họ được sống sung sướng hơn, vì vậy con mới... và bây giờ con ra nông nỗi thế này đây... hu hu hu...

Không nhắc chân lên nổi nữa, Tỉ ngồi thụp xuống, lưng tựa vào một ống cống và khóc ngất lên từng hồi như có điều oan ức đờn đau lắm vậy.

Công bằng mà nói, Tỉ không phải là đứa bỏ đi. Hắn là một đứa con hiếu thảo, là một người chồng biết yêu thương vợ. Nhưng có lẽ tại số phận của hắn, tại cái kiếp người của hắn đã được đặt để vào khuôn khổ nghèo hèn nên mặc dù hắn rất siêng năng làm lụng mà vẫn không khá lên được!

Từ lúc hơn mười tuổi hấn đã biết bưng thúng bánh đi dài theo các con hẻm, cất tiếng rao lanh lảnh để giúp mẹ kiếm tiền lo bữa ăn hàng ngày cho bốn miệng ăn: ba mẹ, hấn và đứa em gái út.

Ba hấn là một gã đàn ông nát rượu. Không ngày nào ông không uống, mà không phải chỉ uống sương sương, nhâm nhi vui bạn vui bè... Ba hấn uống như hũ chìm, uống đến say khướt quên trời, quên đất.

Hôm nào mẹ hấn không có tiền lo rượu cho ba hấn thì chắc chắn hôm đó bà sẽ bị một trận đòn như tử đến nỗi cười cũng không chịu được, hoặc là chính mẹ hấn hoặc là hấn chạy tới quán bà Tư ở đầu đường mua chịu rượu và một ít cá khô về làm mồi cho hấn thì mới có thể yên thân được.

Nhưng những hôm có rượu, có mồi thì cũng đau dễ được yên thân. Ba hấn khi đã uống say thường đem những chuyện bực mình từ năm xưa năm xưa ra dầy vò mẹ hấn. Nếu mẹ hấn nín nhịn không cãi lại thì ba hấn bảo mẹ hấn coi thường:

- Tao không đáng mặt nói chuyện với mày sao?

Còn nếu mẹ hấn không nín nhịn được, có lời đôi co qua lại thì lập tức ba hấn hùng hổ:

- À... à, cái con này hỗn! Mày dám ăn nói tay đôi với chồng mày à? Tao phải dạy ày một trận mày mới hiểu được câu "phu xướng phụ tùy"!

Những ngày thơ ấu của Tỉ là những ngày thấm đẫm nước mắt khổ đau của người mẹ gầy gò khốn khổ.

Có lần Tỉ hỏi:

- Sao mẹ không bỏ phút ổng đi, con thấy ba mẹ thằng Tam cũng bỏ nhau có, có sao đâu? Không có cha như thằng Tam coi bộ còn sướng hơn...

Mẹ Tỉ khóc òa lên rồi ôm hấn vào lòng nói nhỏ:

- Con không được nói vậy! Mẹ con mình mang ơn ông ấy, dù khổ hơn nữa mẹ cũng không thể nào bỏ ông ấy được, mẹ phải đền ơn

ông ấy...

- Ơn gì hở mẹ?

Tỉ ngây thơ hỏi nhưng mẹ hấn lại gạt đi:

- Con còn nhỏ, con chưa hiểu, chưa biết được đâu. Hiện nay, con chỉ biết nghe lời mẹ là đủ rồi! Dù ba con có thế nào đi nữa con vẫn phải thương yêu và kính trọng ông ấy, con không được quyền nói xấu ông ấy, nghe không? Bởi vì... với mẹ con mình, ông ấy là người đàn ông tốt nhất trên đời!

Tỉ rất hậm hực khi nghe mẹ nói thế, nhưng vốn là một đứa ngoan, biết nghe lời nên Tỉ cũng không dám hỏi nhiều. Nó miễn cưỡng yêu thương, miễn cưỡng kính trọng người đàn ông luôn hành hạ mẹ nó.

Với Tỉ và em gái thì đỡ hơn, ông ấy hầu như không hề làm khó hai anh em Tỉ. Đồ nhậu có món gì ngon, thấy anh em Tỉ đi ngang ông đều ngoắt lại:

- Ê... ê! Hai đứa bây vô đây ăn với tao nè... cái này ngon lắm nghe... ăn đi, ăn đi au lớn để mẹ mày nhờ...

Hầu như ông luôn luôn lặp lại câu đó mỗi khi gọi anh em Tỉ vào ăn cùng.

Ông cũng chưa hề đánh Tỉ dù chỉ là một roi phết nhẹ trên mông hay một bạt tai khi tức giận. Tuy nhiên ông cũng chưa bao giờ tỏ ra yêu thương, quyền luyến Tỉ.

Với em gái Tỉ thì khác. Có những lúc ông ôm con bé vào lòng, vuốt tóc vuốt tay nó rồi cười khà khà đầy mãn nguyện:

- Con gái rượu của tao! Con gái vàng gái ngọc đây mà...

Không ít lần Tỉ thấy thắc mắc trong lòng, bởi vì hấn thấy ở những nhà khác, người cha thường tự hào về con trai của mình hơn.

Mẹ Tỉ đã phải chịu đựng một người chồng như vậy hết năm này qua năm khác. Cho đến một ngày, ba Tỉ nhậu say về ngang qua cây cầu nhỏ, do sơ sẩy thế nào mà rơi tòm xuống dưới không ai hay, mãi

đến sáng hôm sau đi tìm khắp nơi không thấy, chỉ nghe một người bạn nhậu bảo:

- Chiều hôm qua anh ấy có tới đây uống rượu với tôi nhưng đã về lúc chập tối!

Mẹ Tỉ hoảng lên, mếu máo kêu khóc, mọi người đổ xô đi tìm thì mới phát hiện xác ông vương dưới đám lục bình ở khúc sông gần đó.

Sau đám tang ba, cuộc sống của mẹ con Tỉ dễ thở hơn rất nhiều, nhưng Tỉ vẫn không hiểu sao mẹ Tỉ cũng vẫn không vui mà mặt mày cứ u sầu ủ dột.

Rồi một hôm, Tỉ được nghe mẹ kể cho nghe về bí mật đời mình, về lý do tại sao bao nhiêu năm qua mẹ Tỉ vẫn một lòng yêu thương ba Tỉ dù đã bị ông hành hạ không thương tiếc những khi say rượu.

Ngày đó, mẹ Tỉ là một cô gái quê nghèo khổ trôi dạt lên Sài Gòn tìm kế sinh nhai. Vừa chân ướt chân ráo lên nơi thành thị, cô đã lọt ngay vào tầm ngắm của một tên sở Khanh.

Hắn tìm mọi cách để ve vãn, dụ dỗ cô, và hắn đã làm được điều đó không mấy khó khăn đối với một cô gái thật thà và cứ tưởng xung quanh mình ai cũng thật thà như thế!

Hắn hứa hẹn đủ điều, nhưng đến lúc cô gái báo tin mình đã mang thai thì hắn cao chạy xa bay không một lời từ giả.

Một mình thân gái nơi xứ lạ quê người, không người thân, không tiền bạc, cô làm sao tồn tại được? Còn trở về quê thì cô biết ăn nói sao đây về cái bào thai đang lớn dần từng ngày trong bụng?

Khổ đau, tuyệt vọng, một đêm mưa gió đầy trời, cô gái đã tìm tới bên sông vắng để quyên sinh.

Nhưng bất ngờ, cũng trong đêm đó có một chàng trai lang thang đi dưới trời mưa trên đường vắng, tình cờ phát hiện cô gái định hủy mình.

Chàng trai đã kịp thời cứu cô thoát chết và nghe cô kể về hoàn cảnh của mình.

Xót thương cho thân phận người con gái bơ vơ nơi đất lạ, người con trai đã đứng ra nhận lấy trách nhiệm về mình.

Ngay sáng hôm sau, anh dắt cô gái về quê thưa chuyện với gia đình rằng:

- Con đã lỡ làm cho con gái người ta bụng mang dạ chửa, ba mẹ thương con, thương cháu nội mà đừng trách phạt chúng con, cho phép chúng con được thành vợ thành chồng ...

Ai nấy ngó người la trước cái tin hệ trọng của cậu con trai cả, nhưng sau đó cả nhà cũng mừng vui không kém vì sắp có cháu nội để bế bồng.

Thế là việc cưới xin được tiến hành ngay sau đó, tuy đơn sơ giản dị nhưng đã cứu vớt được cuộc đời của cô gái và cả đứa bé chỉ mới là bào thai.

Rồi khi đứa bé chào đời, người cha vẫn làm tròn bổn phận, không một chút đối xử phân biệt hay hà khắc nào với nó. Lắm lúc nó nghịch phá nhưng chưa bao giờ người cha vung roi đánh con lấy một lần.

Chính điều đó làm cho người mẹ cảm động và nguyện với lòng mình, suốt đời này kiếp này mẹ con cô sẽ làm tất cả để đền đáp ân tình của người đàn ông đó.

Nghe mẹ kể lại chuyện đời mình, Tỉ vô cùng hối hận vì đã có những lúc cảm thấy ghét cha, thù cha, và cả đến khi ông ấy chết, tuy Tỉ cũng buồn đau, cũng thương đấy, nhưng đâu đó bên cạnh vẫn là cảm giác được giải thoát, không phải giải thoát cho bản thân mình, mà là giải thoát cho người mẹ mà Tỉ luôn yêu thương, kính trọng.

Tỉ giúp mẹ làm đủ thứ việc để kiếm tiền nuôi em. Từ bán bánh bán khoai, đến gánh nước, khiêng hàng,... thứ gì Tỉ cũng làm, miễn kiếm được ít tiền đem về ẹ.

Mẹ Tỉ nhiều năm lao lực nên sức khỏe sa sút rất nhanh, bà không còn làm được những việc nặng nhọc nữa, chỉ quanh quẩn ở nhà lo cơm nước vá, may cho anh em Tỉ, đã vậy bà cứ nay đau mai yếu quặt quẹo rất thương tâm. Những đồng tiền ít ỏi Tỉ kiếm được nếu

chỉ để lo cho ba miệng ăn không thôi thì còn tạm đủ, chứ thêm khoản thuốc thang ẹ thì Tỉ không sao lo nổi.

Thế nên cuộc sống của ba mẹ con vẫn cứ đắp đổi qua ngày.

Năm hai mươi tuổi, trong một lần đi theo một ông thầu xây dựng làm một công trình lớn tận Bình Dương, Tỉ tình cờ quen Lan, một cô gái nhỏ hơn Tỉ hai tuổi, hiện đang làm công ở một lò gốm gần nơi công trình Tỉ đang thi công.

Sau khi tìm hiểu, Tỉ biết được hoàn cảnh của Lan cũng bi đát không kém gì mình.

Lan mồ côi cha mẹ từ nhỏ, cô sống với vợ chồng người chú và thường xuyên bị bạo hành.

Lan phải làm việc và giữ em quần quật suốt ngày không được nghỉ tay, vậy mà vẫn bị chú thím chửi là "thứ đồ ăn hại", là "tội báo oan gia". Lớn lên một chút, Lan được thím giới thiệu vào làm ở đây, lương mỗi tháng đều bị thím ứng trước gần hết, chỉ chừa lại cho Lan một số ít ỏi, không đủ để cô ăn xoi mỗi sáng đi làm.

Nhưng dầu sao Lan vẫn thích đi làm hơn. Đi làm thế này vừa có bạn bè để trò chuyện, có những giây phút lặng lẽ một mình để thả cho tâm hồn thiếu nữ mười tám tuổi được bay bổng với những ước mơ, và đi làm thế này thì đỡ phải nghe những câu mắng chửi nặng nề vô lý... Chuyện không có tiền trong người với Lan cũng đã trở nên quen thuộc rồi, bình thường rồi nên cô cũng không cảm thấy buồn hay phần uất gì cả.

Tỉ và Lan quen nhau không lâu thì cả hai đã thật sự cảm mến và thương yêu nhau vô hạn. Nhưng chuyện cưới xin đối với Tỉ lại là một vấn đề nan giải.

Ngày mẹ Tỉ lặn lội lên Bình Dương tìm đến thưa chuyện với chú thím Lan, bà trở về nhà với vẻ mặt ỉu xiu buồn tủi...

Chú thím Lan luôn miệng nói hai người đã nuôi dưỡng Lan từ hồi còn bé nên coi cô như con gái ruột của mình, giờ gả cô đi lấy chồng, họ không đòi hỏi gì nhiều, nhưng bắt buộc phía nhà trai phải lo đầy đủ các lễ vật và cả nữ trang cho cô dâu, tiền đưa cho nhà gái... Chỉ

một trong những yêu cầu đó thôi cũng đủ làm mẹ con Tỉ xính vính rồi, có đâu tới nữ trang, lễ lộc...

Tỉ thương Lan, hắn cũng muốn tổ chức một đám cưới thật rình rang, muốn cô dâu của hắn phải là người đẹp nhất, lộng lẫy nhất trong ngày cưới, nhưng khả năng kinh tế lại không cho phép hắn làm được một cái đám cưới thật bình dân!

Lâu nay, Lan là cô gái nhu mì, ít nói, chú thím nói gì cũng im lặng lắng nghe, và luôn làm đúng theo như thế. Nhưng riêng lần này cô quyết liệt phản kháng.

Chú thím không cho phép Lan làm vợ một "thằng nghèo kiết xác", Lan không cãi lại nhưng cô đã mạnh mẽ dắt tay Tỉ đi đăng ký kết hôn, không cần tới sự chấp thuận của chú thím.

Lan về làm vợ Tỉ mà không có cả một bữa tiệc trà để hai họ chung vui.

Nhưng cô không hề buồn vì điều đó.

Tỉ yêu Lan, và còn biết ơn vì cô đã biết thương, biết thông cảm cho hoàn cảnh của hắn. Mẹ Tỉ cũng hết lòng yêu quý con dâu.

Từ nhỏ Lan đã mất cha mẹ, Lan chưa được sống trong sự ấm cúng của một gia đình, nên từ ngày về nhà Tỉ, được Tỉ, mẹ Tỉ và cô em gái thương yêu quý mến, Lan cảm thấy sung sướng lắm, hạnh phúc lắm. Dẫu cho cuộc sống có thiếu thốn, có vất vả hơn nữa Lan cũng bằng lòng.

Cưới nhau gần ba năm sau Lan mới có thai. Cả nhà Tỉ vui như mở hội. Ai cũng náo nức chờ đón đứa bé ra đời.

Riêng Tỉ, từ ngày có vợ, hắn luôn dấn vật về sự bất tài của mình. Giờ thì hắn lại sắp có con, hạnh phúc nhân lên mà nỗi lo và vất vả cũng sẽ nhân lên gấp bội.

Hết ngày này qua ngày khác, lúc nào trong đầu Tỉ cũng suy nghĩ, tìm cách có thật nhiều tiền để lo lắng cho gia đình, cho tuổi già của mẹ được an nhàn hưởng lạc, để vợ mình có được những ngày thật sự

hạnh phúc và để đưa bé sắp chào đời kia có được một cuộc sống đầy đủ không thua kém ai.

Một lần tình cờ Tỉ gặp lại Thống - một người bạn từng đi làm cu li, thợ hồ chung với Tỉ, nhưng hai người đã bắt tin nhau gần hai năm.

Gặp Thống, Tỉ thật ngỡ ngàng. Nếu Thống không chủ động gọi thì chắc Tỉ sẽ cho là mình lầm, cho là người giống người thế thôi.

Thống bây giờ sang trọng như một ông chủ lớn. Giày da bóng lộn, áo quần thơm tất, đầu tóc chải láng mượt và trên tay là chiếc cặp táp to đùng mà Tỉ cứ thắc mắc không biết nó chứa cái gì trong đấy?

Thống, một đứa chưa biết mặt chữ, mở miệng ra là chửi thề, không biết làm gì ngoài những việc nặng nề cần dùng đến cơ bắp. Thế thì hẳn làm gì mới hai năm mà phát lên ghê thế?

- Mà lúc này thế nào?

Thống đặt ly cà phê trước mặt Tỉ, hất hàm trịch thượng hỏi.

Tỉ lúng túng, không biết phải xưng hô thế nào cho phải. Mình lam lũ nghèo hèn thế này mà nói chuyện xưng hô mày tao với một kẻ sang trọng như Thông liệu có... kỳ không? Còn xưng hô tôi và anh thì Tỉ không quen lắm.

Nhưng thôi, Thống đã chủ động thì mình còn gì phải ngại nữa chứ, nó giàu sang mặc nó, mình cứ mày tao thỏa thích như lúc trước.

- Tao vẫn vậy thôi! Còn mày, dạo gần đây mày mất tích, làm gì mà coi bộ đổi đời rồi vậy?

Tỉ đã lấy lại được tự nhiên.

Thống cười ha hả:

- Cuộc đời mà mày, lên voi xuống chó có mấy hồi! Cũng nhờ trời thương, tao gặp một cơ duyên mới được đổi đời thế này đây!

Tỉ nuốt nước bọt, tò mò hỏi:

- Cơ duyên gì thế? Mày có thể bày cho anh em kiếm sống không?

Nụ cười trên môi Thống vụt tắt, mặt sa sầm xuống, Thống nói nhỏ:

- Không được! Không phải tao ích kỷ gì với mày, nhưng đây là nguyên tắc mà tao phải tuân theo, không thể tiết lộ được. Nhưng Tỉ ạ, đôi khi nghèo khổ như tao với mày lúc trước mà còn hạnh phúc hơn đó! Mày đừng nhìn bề ngoài của tao như vậy mà khát khao, buồn lắm mày ạ, tao đã phải đánh đổi rất nhiều, rất nhiều đó...

Trong một thoáng, Tỉ nhận ra nét đau khổ cùng cực vụt hiện ra trên mặt Thống. Nhưng lúc đó Tỉ không nghĩ nhiều tới việc ấy, Tỉ chỉ chửi thảm trong bụng:

- Không muốn giúp anh em thì thôi, đừng bày đặt giờ giọng đó ra chứ bạn! Nghèo khổ như trước mà hạnh phúc hơn giàu sang lúc này sao? Vậy sao không đánh đổi đi, sao không tiết lộ bí quyết cho tao đi? Hừ, chẳng qua mày là đứa không muốn ai hơn mình...

Nghĩ thế nên Tỉ chỉ cười cười khi nghe Thống tỉ tê tâm sự rồi một lát sau Tỉ tìm cớ chào Thống để ra về bỏ lại Thống một mình bên ly cà phê với ngồn ngang tâm sự chưa kịp giải bày cho hết.

Một thời gian sau, Tỉ nghe người ta nói Thống bây giờ chuyên sống trong các sòng bài. Nhờ các ván bài mà Thống giàu lên như vậy.

Một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu! Tỉ. Ừ sao mình không thử thời vận một lần nhỉ?

Trước đây, những lúc rảnh rỗi Tỉ hay cùng đám bạn chơi bài, và hẳn luôn là người gặp nhiều vận đỏ nhất.

Tại sao lâu nay mình không biết thử, trời ơi, tiếc quá đi mất! Biết đâu... biết đâu chỉ sau một vài ván, mình có đủ khả năng lo lắng cho gia đình, trước mắt là lo cho vợ mình sinh nở được chu đáo.

Nghĩ là làm, ngay chiều hôm đó, Tỉ về nhà lén lấy hết số tiền mà lâu nay hai vợ chồng tiện tiện dành dụm lo cho ngày Lan sinh con. Tuy số tiền không nhiều, nhưng đó là toàn bộ gia tài của hai vợ chồng.

Khi cầm số tiền đó trong tay, trong lòng Tỉ cũng một thoáng run lên khi nghĩ ngộ nhỡ mình thua cuộc...?

Nhưng Tỉ đã nhanh chóng gạt cái ý nghĩ xúi quẩy ấy ra khỏi đầu, chưa vào cuộc đã nghĩ tới điều xui rủi là không được, phải nghĩ sau

đêm nay mình sẽ có rủng rỉnh tiền, để mua ẹ và vợ mình những chiếc áo đẹp, những bữa ăn ngon, đầy đủ dưỡng chất...

Không đầy hai tiếng đồng hồ sau, Tỉ đã trắng tay! Toàn bộ số tiền dành dụm đó đã bay vào túi người khác trong nỗi đấng cay cùng cực của Tỉ.

Thất thủ ra đường, Tỉ lang thang đi hoài mà không dám về nhà. Hấn sợ, hấn không biết phải ăn nói sao với mẹ và vợ hấn.

Nếu biết mất số tiền đó, mẹ và vợ hấn sẽ phản ứng thế nào đây? Hấn biết hai người đó sẽ không ai mắng chửi gì hấn đâu, nhưng hấn sợ nhìn thấy những giọt nước mắt của mẹ, những giọt nước mắt mà từ sau ngày ba hấn chết hình như nó chưa phải chảy ra lần nào nữa.

Hấn cũng rất sợ đôi mắt vợ hấn trĩu nặng âu lo sợ hãi ánh nhìn buồn diêu vợi của vợ hấn.

Ông trời đang thử thách mình đây, ông trời không bao giờ đẩy mình vào đường cùng đâu!

Vì nghĩ thế nên Tỉ đã nhắm mắt lún sâu vào hố thẳm...

Tỉ về nhà, ra vẻ bình thường như không có chuyện gì xảy ra, mẹ và vợ hấn cũng chưa biết gì nên cả nhà vẫn vui vẻ.

Cơm nước xong, hấn xoa xoa vào cái bụng bầu to tướng của vợ, trù mền nói:

- Con ngoan, chỉ còn mấy ngày nữa thôi là con ra đời rồi! Ba mẹ và bà nội mong con lắm đó, con có biết không? Thôi, con ở nhà ngoan, đừng quấy đạp mẹ nhé, ba đi đằng này có chút việc!

Tỉ viện ra một lý do để đi. Mẹ và vợ hấn không hề biết, trong lưng áo hấn là cuốn sổ đỏ của ngôi nhà và mảnh đất nhà cạnh bên - toàn bộ gia tài của cả nhà đang nằm trong tay Tỉ.

Hấn tìm tới sông bài, thế chấp tờ giấy đỏ và lại đem toàn bộ số tiền đặt vào cuộc đỏ đen may rủi.

Lại thua!

Mồ hôi vã ra ướt đầm cả mặt, Tỉ như một kẻ điên không còn làm chủ được hành vi của mình nữa, Tỉ cứ ký vào giấy nợ để cầm một xấp tiền vào chơi tiếp, rồi lại ký tiếp. Mãi đến lúc kẻ cho vay nhìn Tỉ rồi nhếch mép cười mai mỉa:

- Cậu có biết từ nãy tới giờ cậu đã nợ tôi bao nhiêu rồi không? Này, mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ vào nhé cậu em? Một trăm triệu! Một trăm triệu rồi đấy nhé? Cậu có khả năng trả cho tôi không mà còn đòi vay tiếp?

Tỉ chới với.

Trời ơi! Một trăm triệu! Một trăm triệu! Một số tiền mà cả trong mơ Tỉ cũng chưa bao giờ dám mơ thấy thì làm gì ngoài đời thật Tỉ có khả năng có nó trong tay mà trả nợ?

Lảo đảo té ngồi xuống nền gạch, Tỉ liên tiếp bị kẻ cho vay nện vào đầu, cùng với lời xua đuổi:

- Cút mau ra khỏi đây! Cút mau mà về chạy tiền đem trả cho tao. Nếu ba ngày sau mày không trả đủ tiền thì đừng có trách tao đấy nhé! Cả mày, cả gia đình mày...

Hắn bỏ lửng câu hăm dọa và tung chân đá một cú thật mạnh vào người Tỉ làm Tỉ lăn tròn mấy vòng ra tới cửa.

Đau đớn, nhục nhã và sợ hãi, Tỉ cứ ôm đầu và chạy như điên...

Giờ đây, ngồi một mình bên bãi rác hoang vu vắng lặng, Tỉ thấy cuộc đời mình sao lại đi tới nông nỗi này? Mình đã làm gì gây ra tội lỗi? Mình chỉ muốn ẹ và vợ con có được cuộc sống tốt đẹp hơn một chút thôi mà, sao ông trời lại nỡ lòng xô đẩy mình tới bước đường cùng?

Chỉ còn khoảng một tuần nữa thôi là đứa bé chào đời! Đáng lẽ ra ngày đó cả nhà Tỉ sẽ vui mừng náo nhiệt. Nhưng giờ đây... tất cả sẽ thế nào, Tỉ không dám nghĩ tới nữa...

Đứa em gái đi lấy chồng hơn năm nay, gia cảnh bên chồng nó cũng không khá giả, nó không thể cưới mang mẹ, chị dâu và đứa cháu sơ sinh được.

Rồi mẹ và vợ con Tỉ phải sống sao đây?

Tỉ không còn nước mắt để khóc nữa. Có lẽ nỗi đau đớn, sợ hãi cùng cực đã vắt khô nước mắt trong con người hắn rồi.

Tỉ cứ ngồi im như thế, hai chân co sát vào người, úp mặt lên hai đầu gối mà nghe lòng quặn đau từng chập.

Bỗng Tỉ nghe hình như có tiếng rên rỉ nho nhỏ, loáng thoáng như tiếng mèo con kêu. Lắng tai nghe kỹ lại, rõ ràng là tiếng rên của con người!

Tỉ đứng lên lần theo tiếng rên mà đi tới. Tiếng rên lúc có lúc không, lúc nghe thật gần lúc lại như ở xa xăm, rất khó xác định được vị trí.

Thật cố gắng Tỉ mới có thể phán đoán được âm thanh đó phát ra từ một trong những ống cống phía bên kia.

Thế là Tỉ lần đi tới đó, chui đầu vào từng ống cống để quan sát thật kỹ.

Đến cái ống cống nằm lẻ loi tận ngoài chỗ khuất, Tỉ mới phát hiện ra có một người đang nằm bên trong.

- Ai đó? Ai nằm bên trong đó?

Tỉ cất tiếng hỏi lớn.

Đáp lại lời Tỉ chỉ là tiếng gió xạc xào và hình như có một tí âm thanh của tiếng người hòa vào trong đó mà Tỉ không làm sao nghe rõ được.

- Ai? Ai đó?

Tỉ lại hỏi lần nữa. Hắn run run khi nghĩ tới trường hợp có thể đây là một xác chết bị bọn cướp giết hại rồi đem giấu vào đây.

Hắn nữa muốn bỏ đi nhưng nữa lại muốn chui vào kéo người đó ra để xem coi sống chết thế nào cho thật rõ ràng.

Cuối cùng, lòng nhân đạo trong Tỉ cũng đã thắng được nỗi lo sợ.

Hắn cúi xuống, khom người bò vào trong ống cống, vừa chạm tay vào người đó, hắn cảm thấy một luồng hơi ấm truyền sang tay mình

nên đã vững bụng tiến thêm chút nữa và từ từ vừa lùi kéo, vừa gượng đỡ đã đem được người đó ra ngoài.

Dưới ánh sáng mờ mờ của vầng trăng non đầu tháng, Tỉ hết sức bất ngờ khi nhận biết người đàn ông đang lâm nguy kia không ai xa lạ mà chính là Thống, bạn của Tỉ!

- Thống! Trời ơi... Tại sao mày lại ra nông nỗi này? Ai hại mày? Mày nói cho tao biết đi!

Cả người Thống bê bết máu. Máu ở khóe miệng vẫn không ngừng rỉ chảy ra.

Tỉ hốt hoảng sờ nắn khắp người Thống để xem thương tích nặng nhẹ ra sao, nhưng thật bất ngờ, trên cơ thể Thống hoàn toàn không có một vết tích gì.

- Mày nói đi? Có phải đứa nào đã đánh vào đầu mày không? Mày bị thương ở đâu?

Tỉ lay lay Thống, nôn nóng muốn biết về thương tích của bạn.

Thống cố gắng mấp máy môi thốt ra được mấy tiếng thều thào:

- Nước... nước...

Biết Thống chảy nhiều máu nên đang đòi nước, Tỉ vội vã chạy ra bờ sông, hái một chiếc lá cây to bản bên đường cuộn lại làm thành cái phễu không đáy để mức nước đem về cho Thống.

Nhấp môi được tí nước, Thống có vẻ đã khá hơn đôi chút. Thống nhướng mắt lên nhìn Tỉ, ra dấu cho Tỉ cúi xuống thật gần để nghe Thống nói.

- Mày cho tao biết đi, đứa nào hại mày?

Tỉ vẫn chưa thôi nôn nóng.

Thống khẽ lắc đầu:

- Không ai hại tao, chính lòng tham của tao đã hại tao, và hại cả gia đình tao...

- Mày nói gì tao không hiểu. Mày đang giàu sang kia mà, chẳng phải gia đình mày cũng đang sung sướng lắm sao?

Tỉ vừa thắc mắc lại vừa mai mỉa, vì tận trong thâm tâm mình, Tỉ vẫn còn rất giận Thống chuyện đã giấu bạn bè cách làm giàu của bản thân.

Thống nói nhẹ như hơi gió thoảng qua:

- Đã có lần tao nói với mày rồi có khi sống nghèo vẫn hơn. Có thể mày không tin tao nhưng đây hoàn toàn là sự thật. Tao đã tham lam và chính điều đó đã làm cho gia đình tao tan nát, và cuối cùng bản thân tao phải ra thế này đây! Trước đó, tao cũng như mày bây giờ, tao không tin vào điều đó...

- Nhưng điều đó là điều gì?

Tỉ gất lên.

Thống nhắm mắt lại như đang cố gom hết chút sức lực còn lại để kể cho Tỉ nghe tròn câu chuyện:

- Đây này, mọi chuyện đều bắt đầu từ vật này đây!

Thống run rẩy thò tay vào túi lấy ra một đồng tiền bé xíu đưa cho Tỉ.

Tỉ cầm lấy đồng tiền đưa lên ngang tầm mắt cố quan sát thật kỹ dưới ánh sáng nhạt nhòa. Nó không có gì đặc biệt, cũng giống như cái đồng khoán mà bọn trẻ thường chơi, chỉ khác là có lẽ nó được làm bằng chất liệu tốt hơn nên trông sáng loáng và nhẹ hơn nhiều.

- Ngậm vật này vào miệng, sẽ thắng trong mọi ván bài! Nhưng đánh đổi lại, sau mỗi lần thắng trong cuộc đồ đến ấy, sẽ bị mất đi một điều rất quý giá đối với bản thân. Đó là lời khuyên cáo mà tao đã không tin. Đến lúc thấy có chuyện xảy ra, muốn dừng lại nhưng không thể dừng lại được. Giống như có một thế lực ma quái gì đó khống chế. Mình cứ phải lao vào, lao vào cho tới khi... như thế này đây!

Máu trong miệng Thống lúc này không còn rỉ rả chảy ra nữa mà trào ra từng dòng, làm ướt nhoe cả một khoảng lớn trên ngực áo.

Tỉ hoảng quá, vội nói:

- Tao đưa mày vô bệnh viện!

Vừa nói, Tỉ vừa đưa tay ra định đỡ Thống ngồi lên, nhưng Thống nhẹ lắc đầu:

- Vô ích thôi! Không còn gì có thể cứu vãn được cuộc đời tao... Tao đã không chịu tin, chỉ có những đồng tiền chân chính mới có thể đem tới hạnh phúc, ấm no. Còn những đồng tiền không phải có được do bán sức lao động thân xác và trí não thì chẳng những nó không tồn tại được, mà trái lại nó còn mang tới tai họa ình... Mày hãy nhớ lấy!

Nói vừa dứt câu, Thống thở hắt ra một luồng hơi thật mạnh. Tỉ biết là Thống đã qua đời!

Hoảng hốt, Tỉ nhanh chóng bỏ chạy vì sợ mình bị liên lụy vào cái chết của Thống giữa lúc gia đình đang gặp nhiều điều rắc rối khó khăn thế này thì khôn khổ! Dù sao Thống cũng đã chết rồi, mình bỏ Thống nằm lại đó kể ra cũng không phải nhưng biết sao bây giờ, chắc Thống sẽ hiểu ình thôi. Chỉ lát nữa, hoặc chậm nhất là sáng ngày mai thế nào cũng có người phát hiện ra Thống thôi mà...

Vừa chạy, vừa nghĩ thế nhưng Tỉ vẫn không sao chạy xa cho được. Cuối cùng Tỉ đành chạy tới trụ sở cảnh sát báo án.

Sau khi ra hiện trường, người ta bắt đầu thẩm vấn Tỉ đồng thời với việc tiến hành xét nghiệm tử thi để tìm ra nguyên nhân cái chết.

Tỉ khai báo rất thành thật nguyên nhân nào hấn có mặt ở nơi đó vào giờ ấy, quan hệ giữa Tỉ và Thống ra sao... Tỉ khai thật hết, chỉ giấu lại đồng xu và câu chuyện mà Thống đã kể cho Tỉ nghe.

Người ta kết luận cái chết của Thống là do một nguyên nhân nào đó từ bên trong cơ thể, hoàn toàn không phải do tác nhân bên ngoài, nên khả năng Thống bị giết hại đã bị loại trừ và Tỉ cũng được tự do không phiền toái.

Một mình lang thang trên đường, Tỉ bóp chặt bàn tay đang cầm đồng xu nhỏ và nghĩ về những điều Thống nói...

Không, không thể nào lại như vậy được! Có lẽ trong lúc sắp chết, tinh thần Thống không còn minh mẫn nên nói năng lung tung bậy bạ vậy thôi, chứ làm gì có chuyện được bạc thì phải đánh đổi một sự mất mát khác được?

Ông trời đã giúp thì phải giúp cho tới nơi tới chốn chứ, ai lại vừa tặng quà xong lại vung gươm chém?

Mình không tin!

Tỉ lại đưa đồng xu lên ngắm nghía. Nó chỉ là một vật bình thường thôi mà, làm sao có được phép nhiệm màu như Thống nói được?

Buồn tình, Tỉ vung tay quăng đồng xu ra xa. Một tiếng "keng" khô khốc vang lên tự nhiên làm Tỉ nổi hết da gà!

Và như có một điều gì hối tiếc, như hoảng sợ thúc giục Tỉ phải tìm lại cho bằng được cái đồng xu nhỏ vừa mới quăng đi.

Tỉ loay hoay tìm xung quanh và nghĩ khó lòng tìm ra được một vật nhỏ bé như vậy trong đêm tối thế này.

Nhưng thật bất ngờ, bên vệ đường, đồng xu sáng lên một cách kỳ lạ, như muốn nói với Tỉ rằng:

- Ta đang ở đây này, mau mau đến đây mà nhặt về!

Tỉ mừng rỡ nhào tới vồ lấy đồng xu rồi khư khư nắm chặt trong tay và rảo bước đi tiếp.

*

* *

Ma đưa lối quỷ dẫn đường thế nào mà Tỉ lại đi đến trước sông bài mà mới hồi đầu hôm này hắn đã bị người ta mắng chửi, hạ nhục đuổi đi không thương tiếc!

Cầm đồng xu trong tay, đứng trước cửa nhìn vào Tỉ bỗng cảm thấy như trong lòng mình đang trôi lên một niềm đam mê mãnh liệt!

Một người đàn ông từ bên trong nhà bước ra, vỗ vai Tỉ:

- Hôm nay thua đậm rồi, chú em mày muốn gỡ gạc phải không?

Tỉ gạt đầu như một cái máy.

Người đàn ông thúc giục:

- Vậy thì còn chần chờ gì nữa mà không chịu bước vào?

Tỉ bối rối:

- Tôi... tôi...

Người đàn ông bật cười:

- Ha ha ha... Tôi hiểu rồi! Chú em mà hết đạn rồi chứ gì? Không ăn thua chi, cứ mạnh dạn vô, tôi sẽ tiếp đạn cho, tôi rất khoái ngồi nhìn cảnh người ta sát phạt nhau đấy!

- Nhưng... nếu lỡ tôi...

Tỉ ấp úng.

Người đàn ông gạt phăng đi:

- Chưa vào cuộc chơi không nên nhắc tới hai từ chiến bại chứ chú em! Không sao... không sao, tôi đâu có bắt chú em phải ký vào giấy vay nợ gì đâu mà lo. Chẳng qua, tôi muốn mượn tay người khác chơi thế cho tôi vậy mà!

Tỉ mừng quá. Nhưng đồng thời hắn cũng cảm thấy lo lo vì tự dưng sao lại có người đem tiền đưa ình chơi rồi họ ngồi chứng kiến? Mà thôi, chơi giùm cũng được, vay mượn cũng được! Đằng nào thì số nợ kia cũng đã vượt quá sức chi trả của mình rồi, có thêm khoản này nữa hay không thì cũng vậy mà thôi. Đây là cơ hội để mình thử nghiệm điều Thống kê, đồng thời cũng là cơ hội cuối cùng đời mình và gia đình sống hoặc chết đây!

Nghĩ vậy nên Tỉ rất tự tin và mạnh dạn đi vào. Trước khi bắt đầu trận đấu, Tỉ len lén bỏ đồng tiền lên miệng và ngậm chặt lấy nó dưới lưỡi mình.

Quả nhiên trận đó Tỉ thắng trọn!

Tỉ chơi liên tiếp ba trận nữa đều thắng hết cả ba! Có người nghi ngờ Tỉ gian lận nên đã quan sát rất kỹ nhưng cuối cùng họ phải thật sự

ngiêng đầu nể phục Tỉ.

Thế là tạm thời Tỉ đã giải quyết được gần hết nợ nần.

Tỉ quay về nhà với niềm vui vô hạn, nhưng cũng không tránh khỏi lo âu.

Nhưng khi về tới, thấy mẹ và vợ vẫn bình an, Tỉ thở phào nhẹ nhõm, nói thầm:

- Đã nói rồi mà một khi ông trời đã ra tay cứu giúp thì sẽ không hãm hại mình mà!

Sáng hôm sau, Tỉ nói với gia đình là mình đi làm, nhưng thật sự hôm đó Tỉ la cà ở sông bạc.

Tỉ thắng đậm nhiều vố liên tục. Giờ đây Tỉ đã xóa sạch nợ nần. Số đồ của gia đình Tỉ cũng đã chuộc về được rồi. Còn niềm sung sướng nào hơn!

Đáng lẽ ra lúc đó Tỉ đã dừng lại không chơi nữa, nhưng có ai bỏ được lòng tham bao giờ, Tỉ cũng vậy, Tỉ biết số mình đang đỏ thì tội gì không tận dụng cơ hội này mà kiếm chút vốn liếng lo ẹ và vợ con?

Tỉ vui vẻ vừa đi vừa huýt sáo. Nhưng khi vừa bước chân tới cửa nhà Tỉ đã hoảng hốt khi nghe tiếng khóc của mẹ.

Hắn chạy vội ra nhà sau, chân tay run lẩy bẩy vì cứ tưởng vợ con hắn có chuyện gì. Chừng trông thấy vợ hắn ngồi bên cạnh mẹ, mặt buồn rười rượi thì hắn mới đỡ lo.

- Ở nhà có chuyện gì thế em?

Hắn nhìn vợ.

Vợ hắn ngược cặp mắt đỏ hoe lên nhìn hắn, trả lời:

- Cô Út bị rắn cắn, đang cấp cứu ở bệnh viện không biết kết quả thế nào. Nãy giờ mẹ cứ đòi đi, mà mẹ yếu quá em không dám để mẹ đi nên cứ cản lại.

Tim Tỉ thắt 1 ại như có ai đó vừa thò tay vô bóp ột cái thật mạnh.

Hắn run run nói:

- Mẹ ở nhà, em ở nhà với mẹ, để anh vô đó coi sao!

Tỉ chạy một mạch ra đầu hẻm ngoắt tay đón một chiếc xe ôm rồi hối hả giục người ta chạy nhanh tới bệnh viện.

Nhưng khi Tỉ đến nơi cũng vừa lúc đứa em gái Út của Tỉ thở hơi cuối cùng.

Rụng rời, Tỉ ngồi bệt xuống sàn nhà, tay chân vẫn run lên bần bật.

- Trời ơi... chẳng lẽ những gì Thống kể đúng là sự thật hay sao? Hay chỉ là sự trùng hợp không may? Không lẽ nào...

Tỉ rên rỉ trong lòng. Hắn vừa muôn tin những điều Thống kể, vì rõ ràng điều bất hạnh đang xảy đến với gia đình Tỉ.

Nhưng đồng thời, hắn lại không muốn tin, vì mỗi ngày có biết bao cái chết, mà những cái chết kia thì đâu có liên quan gì tới đồng xu ma quái này đâu?

Đám tang em gái xong, mẹ Tỉ như già hơn hàng chục tuổi! Bà đã không còn sức để gượng dậy được nữa. Việc đi đứng loanh quanh trong nhà của bà cũng phải có người dìu đỡ mới đi được.

Tỉ buồn bã, đi lang thang trên phố, đầu óc không ngừng nghĩ ngợi về chuyện đồng xu.

Và như thói quen, Tỉ lại dừng chân đứng ngay sòng bạc!

Như một thói nam châm đang chịu tác dụng của lực hút trái cực, chân Tỉ lại bước vào sòng bài không theo sự điều khiển của trí não.

Tỉ lại thắng nhiều ván lớn.

Bây giờ Tỉ có thể yên tâm chờ ngày đứa bé ra đời, trước mắt là Tỉ đã có thể lo cho cuộc sinh nở của vợ mình được tươm tất.

Vừa về tới đầu hẻm, Tỉ đã thấy mọi người hốt hơ hốt hải chạy ra. Nhìn thấy Tỉ, mấy người xúm lại níu kéo:

- Trời ơi, đi đâu mà mọi người tìm mãi không được, tới chỗ cậu làm hàng ngày thì người ta cho biết đã mấy hôm nay cậu không tới...

Một người đàn bà ở cạnh nhà nhân nhó nói.

- Có chuyện gì xảy ra thế cô?

Tỉ cảm giác chân mình bắt đầu nhũn ra.

- Mẹ mày té ngã từ lúc nãy, bà con đã giúp đưa vô bệnh viện rồi, vợ mày bụng dạ lặc lè như vậy nên không ai cho đi theo. Mọi người mới chạy kiếm mày đó!

Tỉ vùng chạy vào nhà hỏi vợ mấy câu rồi lại phóng vào bệnh viện.

Mẹ hấn nằm đó, thân người xẹp lép như một bộ xương đang dán chặt xuống mặt giường.

Nước mắt hấn trào ra, hấn quì bên cạnh giường mẹ, van xin:

- Mẹ ơi, mẹ phải tỉnh lại, phải sống với con để còn đón cháu nội ra đời, còn chờ con báo hiếu! Mẹ không được bỏ con mà đi đâu, con còn cần mẹ nhiều lắm, mẹ ơi!... Ông trời ơi, xin ông hãy tha ẹ con, ông có muốn trừng phạt hay đánh đổi điều gì thì bản thân con đây ông cứ hành hạ, xin ông hãy buông tha cho những người thân yêu của con...

Mặc cho Tỉ van xin, cầu khẩn suốt mấy ngày liền, mẹ hấn vẫn không tỉnh lại, nhưng bà cũng không chết đi. Bà vẫn sống nhưng sống một đời sống vô tri vô giác!

Tỉ thề với lòng rằng hấn sẽ không đặt chân tới sông bài nữa. Số tiền hấn kiếm được cũng tạm nuôi vợ con hấn được một thời gian. Hấn không muốn phải đánh đổi thêm một điều gì nữa.

Tỉ buồn chán, nặng nề, nhưng nỗi niềm này hấn không thể chia sẻ cùng vợ được.

Tỉ biết vợ hấn không đời nào bằng lòng để cho hấn đi kiếm tiền bằng các trò chơi đen đỏ, và nhất là trò chơi đó lại dính dáng tới cái đồng xu chết tiệt này, cái đồng xu mới nhìn vào cứ thấy sáng choang, nhưng khi chăm chú nhìn thật kỹ, Tỉ lại thấy nó nhuộm đỏ máu người...

Tỉ ra chợ, ghé vào một quán ăn mua con vịt quay thật lớn rồi lặng lẽ đem tới một ngôi miếu hoang bên đường để khấn vái:

- Xin thánh thần phù hộ ẹ tôi, cho vợ con tôi được bình yên. Từ nay tôi sẽ không chơi trò này nữa, tôi sẽ không sử dụng đồng xu này nữa...

Vừa nói, Tỉ vừa lấy đồng xu ném thật xa ra đường rồi quỳ xuống xì xụp khấn vái tiếp tục.

Khi cúng xong, vừa quay lưng định ra về, Tỉ trông thấy một con chó gầy nhom đang đứng ngó chăm chăm vào đĩa vịt quay trên tay Tỉ.

Cảm thương cho nó, Tỉ vội xé một bên cánh vịt ném ra đường cho con chó tội nghiệp hình như đang đói lả ấy.

Nó mừng rỡ, vội nhào tới đón lấy miếng thịt thơm ngon vừa được Tỉ quăng ra cho.

- Trời ơi!

Tỉ hét lên một tiếng.

Một chiếc xe ô tô phóng vụt qua đã cán nát vụn con chó nhỏ dưới bánh của nó, miếng cánh vịt văng trở vào cạnh bên chân Tỉ. Con chó đáng thương đã bỏ mạng khi chưa kịp nếm thử miếng ăn ngon...

Một cảm giác run sợ bất giác bao trùm lấy Tỉ. Hắn hốt hoảng bỏ chạy, vừa băng qua bên kia đã vấp phải một tảng đá khiến hắn ngã dúi xuống.

Bàn tay hắn chạm vào một vật gì đó thật lạnh. Tò mò, hắn nhặt lên xem.

Trời ơi... vật đó lại chính là đồng xu oan nghiệt!

Như một kẻ không hồn, Tỉ nhét đồng xu vào túi và thất thểu lê từng bước về nhà.

Lang thang qua nhiều con đường, cuối cùng Tỉ lại nhận thấy mình dừng chân trước ngay sông bạc!

Tỉ muốn bỏ chạy thật nhanh, chạy thật xa nhưng cũng lúc đó, hình như có một thứ lực nào cứ thúc giục, lôi kéo Tỉ đi vào sòng bạc. Và cuối cùng, lý trí của Tỉ đã thất bại hoàn toàn.

Tỉ như kẻ mộng du, lừng lững đi vào và lại tham gia vào cuộc đò đen đáng sợ...

Khi Tỉ ra khỏi sòng bạc thì trong các túi áo, túi quần của Tỉ đã đầy nhóc những tờ tiền với mệnh giá rất cao nhưng trong lòng Tỉ không hề có được một chút xíu cảm giác thích thú, đắc thắng hay khoái trá nào. Mà trái lại, một điều gì bất an cứ làm trái tim Tỉ đập liên hồi và loạn nhịp.

Tỉ chưa về đến đầu hẻm đã đụng ngay thằng nhỏ ở gần nhà. Nó nói như thét lên:

- Chú lên đây cháu chờ, mau lên đi, cô đau bụng đã vào bệnh viện từ lâu rồi, hình như là...

Tỉ không kịp hỏi gì thêm, lập cập nhảy lên ôm chặt lấy thằng nhỏ và giục nó phóng nhanh, nhanh hơn nữa...

Trong đầu Tỉ hiện ra những cảnh chết chóc thê lương, bên tai Tỉ lại nghe văng vẳng tiếng khóc thảm thiết của vợ mình...

- Trời ơi... Xin người hãy tha cho vợ con của con...

Miệng Tỉ thảm kêu lên nhưng lòng hắn đã vô cùng tuyệt vọng, hắn không biết phải làm gì ngoài việc cầu khẩn mặc dù hắn biết rằng không có trời, phật nào chịu ra tay giúp hắn.

Thằng nhỏ bỏ Tỉ xuống trước cổng bệnh viện. Tỉ học tốc chạy một mạch vào khu dành cho các sản phụ.

Đêm nay bệnh viện vắng lặng đến gai người. Dọc theo dãy hành lang, không thấy bóng một bệnh nhân nào, hình như mọi người đều đã biến mất hết rồi vậy.

Tỉ vừa chạy tới trước cửa phòng sinh, vừa đứng lại chưa kịp thở dốc lấy hơi đã nghe tiếng thét kinh hoàng của mấy cô hộ sinh và y tá vọng từ bên trong ra.

Tỉ hốt hoảng, chưa định thần được thì một toán bốn, năm người tông cửa chạy thục mạng ra ngoài, phía bên trong vang lên một tiếng khóc oe oe yếu ớt.

Đó là tiếng của một hài nhi!

Tỉ vùng chạy vào trong. Căn phòng lạnh ngắt. Trên chiếc giường kê giữa phòng là vợ hần đang nằm im trên đó, đầu ngẹo sang một bên, dưới má lênh láng máu tươi chảy ra từ khóe miệng.

Tỉ chưa kịp chạy tới ôm vợ thì lại nghe tiếng trẻ con oe oe.

Ngó dáo dác, hần phát hiện ra đứa bé đang còn bị treo toòng teng lơ lửng giữa gầm giường và mặt đất, bởi cuống rốn và dây nhau thai của người mẹ vẫn chưa được xử lý cắt rời ra!

Tỉ nhào tới, run rẩy đưa hai tay ra đỡ lấy cái sinh vật bé nhỏ đang lên tiếng ấy. Hần đưa đứa bé lên ngang tầm mắt và sửng sờ nhìn nó, mắt hần dại đi, hần không còn cất lên tiếng kêu được nữa mà thay vào đó là một tiếng tru như chó sói đói mồi...

Đứa bé trong tay hần không phải là một con người! Nó không có tay chân, không có gì cả ngoài một thân mình hình chữ nhật, hai đầu mọc ra hai khối tròn tròn. Ở mỗi khối nhìn tương tự như cái đầu của đứa bé, nhưng nó lại không có tóc, không có tai không có mắt mũi, chỉ có một cái lỗ tròn nho nhỏ ngay giữa cái nơi có thể gọi là khuôn mặt. Từ cái lỗ tròn ấy phát ra những tiếng oe oe yếu ớt của đứa bé sơ sinh...

Tỉ nhìn trân trối vào đó và thấy cái gương mặt đó nó không khác gì đồng xu mà Tỉ đang bỏ trong túi áo.

Tỉ run rẩy giật lùi lại phía vợ, trên tay vẫn còn cầm cái sinh vật quái dị ấy, cùng với mớ dây nhau dài lê lết, giống như nguyên cả một đùm ruột của vợ hần vừa mới xổ ra...

Vợ hần nằm đó, trên mặt còn hằn rõ nét đau đớn kinh hoàng. Máu trong miệng cô ấy vẫn trào ra tuy hơi thối đã không còn tồn tại nữa...

- Trời ơi!

Tỉ hét lên vang dội cả một khu bệnh viện.

Hắn vút đưa bé lên giường rồi lại cầm đầu cầm cổ chạy một mạch, hướng ra bãi rác, đúng cái chỗ mới hôm nào hắn bắt gặp Thống đang quần quai trong cơn hấp hối.

Máu từ trong mũi và hai hốc mắt, hai bên tai Tỉ bắt đầu ứa ra hắn không quan tâm, không sợ hãi, hắn đưa tay quệt ngang và lại chạy, chạy mãi.

Trái tim hắn co thắt từng cơn, giống như nó đang cố vắt hết những giọt máu còn sót lại trong cơ thể hắn để tống khứ ra ngoài.

Máu chảy xối xả, Tỉ không còn đủ sức để chạy hay đi nữa, hắn bắt đầu bò lết rồi gàn như trườn người trên mặt đường để ra đúng cái ống cống mà Thống đã nằm hôm trước.

Giờ đây bỗng dưng đầu óc Tỉ tỉnh táo hẳn ra. Hắn nhận thấy những điều Thống nói quả không sai, vậy mà hắn đã không tin, hắn đã bị lòng tham khổng chế.

Và sự trừng phạt dành cho lòng tham của hắn quá nặng nề, mà nó lại không chịu giáng trực tiếp vào hắn mà lại cứ nhắm vào những người thân yêu nhất của hắn, đó mới là điều đau đớn hơn cả!

Lúc này, Tỉ có cảm giác mình đang nghe được tiếng nói của đồng xu:

- Ha ha ha... người đã có được tiền như mong ước của người rồi đó... Đồng tiền đối với người là quan trọng nhất đời mà, phải không? Ha ha ha... hãy trở về sông bài ngay đi, nếu người còn muốn sống...

- Không! Không đời nào... Tôi không đời nào quay trở lại cái nơi đáng nguyên rủa ấy...

Tỉ vừa lết đi, vừa cố sức vùng vẫy để thoát ra cái thế lực vô hình đang cố kéo Tỉ về với nơi đồ đen khốn kiếp.

Khi sức tàn lực kiệt, Tỉ cảm nhận được lưỡi hái của thần chết đã kề sát vào cổ họng mình rồi, hơi lạnh đã lan tỏa xuống khắp cơ thể Tỉ.

Hắn chỉ còn có thể rên lên những tiếng nhẹ như gió thoảng...

Bất chợt, bãi rác lại xuất hiện một kẻ lang thang chán đời...

Tỉ hốt hoảng, hấn không muốn những việc kinh khiếp này lại tiếp tục lặp lại, tiếp tục xảy ra với một người khác, một gia đình khác...

Hấn cho tay vào túi áo lục tìm đồng xu, hấn muốn vứt nó đi nhưng không còn sức để vung tay lên nữa.

Ở đằng kia hình như kẻ lang thang đã nhận ra tiếng rên của Tỉ, người đó đang dò dẫm đi tìm.

Trong đầu Tỉ chợt lóe lên một ý nghĩ:

- Mình phải chôn vùi cái đồng xu ma quỷ, đồng xu thấm đẫm máu tanh này phải biến mất cùng thân xác của mình, để mãi mãi không ai còn bị nó điều khiển nữa...

Tỉ run rẩy nhét đồng xu vào miệng và cố gom hết sức tàn để nuốt trọn nó xuống bao tử.

Hình như trong cuống họng của Tỉ có những móng vuốt đang cào cào thật mãnh liệt, cơn đau làm Tỉ chỉ muốn khạc nhổ đồng xu trở ra nhưng Tỉ đã cắn răng chịu đựng vì hấn đã quyết định không để chuyện này tái lập với bất kỳ ai.

Khi kẻ lang thang kia tìm thấy Tỉ thì hấn đã chết rồi! Mặt mày, thân thể đẫm máu, miệng há hốc hai mắt lòi ra một cách khủng khiếp.

Từ trong miệng hấn máu tươi vẫn còn đang trào ra không ngớt...

Hình ảnh chết của Tỉ và Thống giống hệt nhau.

Ngọc Lan Ma

Khoa là thầy giáo mới ra trường vừa được tuyển dụng về dạy ở một ngôi trường nhỏ vùng ven thành phố.

Vì nhà xa, nên ngay ngày đầu tiên về nhận nhiệm sở, Khoa đã nhờ mấy thầy hướng dẫn tìm mượn một căn nhà bởi trường không có cư xá dành cho giáo viên.

Sau gần một buổi đi loanh quanh, Khoa vẫn chưa tìm được nơi ưng ý.

Bởi vì nơi nào Khoa hơi ưng ý căn nhà thì giá cả lại quá cao, đồng lương giáo viên mới ra trường của Khoa không thể nào trang trải nổi. Còn nơi giá cả phù hợp với túi tiền thì Khoa lại không thích do nơi đó ồn ào, hỗn tạp.

Thấy Khoa ủ rũ ngồi chống tay lên cằm ngó mông ra xa, cô Thùy cười bảo:

- Nè, chị biết có một chỗ rất yên tĩnh, lại khá an ninh, chỗ đó người dân cũng hiền lành nên có thể hợp với em, mà giá cả cũng tương đối rẻ, có điều hơi xa một chút. Em liệu coi có thể ở được không?

Khoa mừng rỡ hỏi tới:

- Chỗ đó là ở đâu vậy chị? Cách đây bao xa?

Cô Thùy cười:

- Nếu em đi theo đường lớn hẳn hơi xa, độ chừng bốn năm cây số lận. Nhưng vừa rồi thành phố thực hiện giải tỏa khu nghĩa địa X, để làm khu công xưởng, nhà máy gì đó. Em đi tắt qua lối đó thì gần lắm, chỉ hơn một cây số thôi.

Khoa mừng rỡ:

- Vậy là được rồi! Chị ơi, vậy chút nữa em chở đi chị chỉ đường giúp em nhé, em chưa biết đường đi ở địa phương này. Chị chỉ cho em đi đường lớn và cả đường tắt luôn nghen chị?

- Ừ ngồi đó chờ đi, dạy xong tiết này chị sẽ đi với em!

Cô Thùy đứng lên xách cặp xuống lớp. Khoa ngồi một mình trong phòng giáo viên mà nôn nao chờ kiếm được nơi ở mới ình.

Dạy xong tiết đó, Thùy dẫn Khoa đi tìm nhà trọ.

Bạn đi, hai chị em đi theo đường lớn. Phải qua thật nhiều ngã tư, ngã ba và nhiều ngã rẽ khác nữa mới tới được khu phố có căn nhà cho thuê mà Thùy đề cập tới.

Thật tình Khoa đã hơi nao lòng khi thấy đoạn đường xa quá, như vậy mỗi ngày anh phải mất nhiều thời gian để đi về, lại không thuận tiện. Vì những khi trống một, hai tiết thì Khoa cũng không thể về nhà để soạn bài hay nghỉ ngơi gì được.

Nhưng ngôi nhà thì thật lý tưởng.

Đây là nhà của một người bà con xa với bạn của Thùy. Nhà chỉ có một bà cụ đã ngoài sáu mươi tuổi nên các con bà không yên tâm để bà sống một mình, mới bàn nhau bán ngôi nhà và đón bà vào Sài Gòn để sinh sống.

Bà cụ quyết liệt phản đối việc bán nhà. Bà bảo nếu muốn bán thì chờ khi bà chết đi rồi ai muốn làm sao thì làm, bây giờ bà còn sống, bà không cho phép các con bán đi ngôi nhà chất chứa biết bao kỷ niệm vui buồn của cả một đời bà.

Chiều theo bà cụ nên các con bà vẫn giữ nguyên ngôi nhà đó, và nhờ bạn cô Thùy xem có ai đang hoang tử tế cần thì cho họ trọ với giá rẻ, để có người ra vô cho cửa nhà ấm cúng khỏi hoang tàn.

Căn nhà thật rộng rãi, ngăn nắp và thoáng mát. Xung quanh có vườn cây ăn trái bao bọc tỏa bóng mát quanh năm. Đây quả là nơi lý tưởng ột thầy giáo có nghề tay trái là viết sách như Khoa.

Mà giá cả lại vô cùng rẻ, còn rẻ hơn cả những phòng trọ phải ở chung đụng bốn, năm người.

- Đã có nhiều người hỏi mượn, nhưng chủ nhà ướn không phải vì tiền nên rất khó tính, họ không muốn những người không đang hoang ở trong ngôi nhà của họ.

Cô Thùy nói.

Khoa lo lắng:

- Thế thì... lỡ họ cũng không chấp nhận cho em thuê thì sao chị?

Thùy cười tươi:

- Không đâu, em yên tâm đi! Miễn là em ở đây đừng bày nhậu nhẹt hay những điều xằng bậy gì đó thôi, chứ chỉ cần nói em là thầy giáo thì họ sẽ gật đầu ngay thôi. Nếu em chịu ở chỗ này thì lát nữa chị ghé nhà bạn nói cho nó biết, nó sẽ điện vào Sài Gòn hỏi ý kiến chủ nhà. Kết quả ra sao sáng mai chị sẽ cho em biết liền. À, tối nay hình như em về nghỉ tạm ở nhà thầy Phong phải không?

Khoa gật đầu:

- Dạ, lúc nãy thầy Phong có dặn em, chưa tìm được chỗ trọ thì về ở nhà thầy tạm ít hôm. Đồ đạc của em cũng đã đem về nhà thầy hết rồi.

- Ừ, vậy cũng tốt! Sao, em thấy chỗ này được không?

Cô Thùy nheo mắt nhìn Khoa hỏi.

Khoa cười tươi:

- Quá được rồi chứ còn đòi hỏi gì nữa chị... Chỉ có điều thiệt là hơi xa...

Thùy cười cười:

- Chị hỏi thiệt, em có sợ ma không?

Khoa ngạc nhiên ngó cô Thùy rồi bật cười:

- Sao chị lại hỏi em câu đó? Em không biết sợ là gì đâu chị ơi!

Cô Thùy vỗ vai Khoa nói:

- "Vậy là được rồi! Đi theo chị, chuyển về mình đi theo đường tắt băng ngang qua nghĩa địa sẽ rất gần mà! Lúc chưa giải tỏa, xung quanh nghĩa địa được bao bọc bằng một tường rào cao quá đầu người nên không ai có thể đi tắt qua con đường bên kia được. Nhưng từ lúc thực hiện giải tỏa, bức tường đã được đập bỏ đi rồi,

mọi người tha hồ qua lại để thu ngắn quãng đường. Do có nhiều người qua lại và các ngôi mộ cũng đã được bốc lên di dời đi gần hết nên trong nghĩa địa hình thành một lối mòn rất lớn. Nói là lối mòn thế thôi chứ thật sự đó cũng là một lối đi trải sỏi sạch sẽ, chỉ do không được chăm sóc quan tâm nên lâu ngày nó thành ra hoang phế, cỏ dại mọc đầy, khi người ta đi qua, cỏ bị dẫm đạp và lại hiện ra cái lối đi lâu ngày nằm khuất lấp dưới lớp cỏ cao. Trong khu đất rộng mênh mông đầy những hốc đất do các ngôi mộ đã di dời, còn lại rải rác chừng vài chục mộ phần vẫn còn nằm trơ ra đó. Có lẽ đó là những ngôi mộ vô chủ, hoặc thân nhân họ ở xa không hay tin và kịp thời về lệnh bốc dỡ. Tất cả các ngôi mộ còn lại sẽ tiếp tục được giữ thêm một thời gian nữa, nếu vẫn không có thân nhân thì nghe nói sẽ được san bằng toàn bộ. Con đường mòn không thẳng một đường mà uốn éo lượn lờ qua lại vòng sâu vào giữa khu nghĩa địa hoang tàn. Ở đây đi vào ban ngày thì không có vấn đề gì, nhưng vào lúc đêm hôm thì hơi ngại đấy em. Vì khu vực này hoàn toàn không có đèn đường, mờ mịt lung tung, ai sợ ma thì sợ, còn không sợ ma thì cũng sợ các thành phần bất hảo thường tụ tập lại đây để xì ke, ma túy..."

Vừa đi cô Thùy vừa nói.

Khoa mỉm cười:

- Dạ, chị yên tâm đi, em nghĩ em sẽ không đi đâu vào ban đêm. Mà nếu lỡ có đi đêm thì em sẽ chịu khó đi đường vòng cho an toàn vậy, chị nhé?

- Ừ, ừ...con trai còn trẻ mà biết lo xa vậy là tốt đó nghe em!

Chị Thùy vỗ vào lưng Khoa khen ngợi.

Trong lòng Khoa lúc này thật sự vui mừng. Vì con đường tắt này dài độ chừng một cây số, rất tiện cho việc đi lại của Khoa mỗi ngày đến trường học.

Khoa không sợ gì mờ mịt, ma quái, có sợ chẳng là sợ các tay quậy quạng như chị Thùy vừa cảnh báo.

Thế là yên tâm rồi! Cầu trời cho chủ nhà bằng lòng để mình thuê căn nhà đó, thật thích thú biết bao. Thời buổi này làm gì kiếm được một căn nhà tiện nghi, thoải mái đến thế mà giá thuê lại rẻ như bèo? Mình quả là may mắn!

- Chị Thùy ơi, chị ráng nói giúp giùm em với bạn chị nhe, em thích ngôi nhà đó quá rồi,.. Khoa năn nỉ.

Cô Thùy cười:

- Biết rồi! Em yên tâm đi, bây giờ em có thể nắm chắc chín mươi phần trăm rồi đó, vì chị với chị ấy là chỗ thân tình mà, em lại là đồng nghiệp cùng trường với chị, làm sao mà chị ấy không vị tình được chứ?

Tối hôm đó, Khoa nghỉ tạm ở nhà thầy Phong mà lòng cứ nôn nao chờ sáng để biết tin tức từ cô Thùy.

Vì vậy nên sáng hôm sau mặc dù không có giờ lên lớp, Khoa vẫn thay quần áo tươm tất và vào trường thật sớm.

Cô Thùy vừa dựng xe, vừa cười toe toét nói với Khoa:

- Trưa nay em phải khao chị bữa cơm đó nhe! Bà chủ đồng ý rồi đó!

Khoa mừng rỡ:

- Vậy hả chị? Trời ơi, em mừng quá, có khao chị suốt cả tuần cũng đáng mà! Trưa nay chị dạy xong là tiết mấy để em đón?

Cô Thùy cười.

- Nói giỡn chơi với em thôi chứ ai lại đòi một chú nhóc mới ra trường chưa có được đồng lương nào dẫn đi ăn chứ? Thôi, chị ghi sổ để đó, chờ đến lúc em nhận tháng lương đầu tiên đã.

Rồi như sực nhớ ra cô Thùy hỏi:

- Sáng nay em không có giờ dạy phải không? Vậy em có thể dọn tới đó ở luôn được rồi đó! Để chị đưa chìa khóa cho em, bạn chị đã giao quyền "giám sát" lại cho chị rồi nè!

Vừa nói cô Thùy vừa lục cặp lấy đưa cho Khoa một chùm chìa khóa nhỏ và nói:

- Em cứ tra thử chìa nào vừa thì mở, bạn chị cũng chẳng nhớ chìa nào cửa nào đâu, tại lâu rồi nó cũng đâu có lên thăm.

- Em cảm ơn chị thật nhiều! Nếu không có chị, chắc hôm nay em phải dọn tới cái xóm lao động ồn ào phức tạp đằng kia để ở rồi quá, vì chỉ có nơi đó là giá thuê tương đối thấp, còn các chỗ khác thì, hì... đồng lương của em không thể nào với tới nổi!

Khoa nhìn lấy chìa khóa, nhìn cô Thùy với vẻ biết ơn chân thành.

Cô Thúy trừng mắt:

- Không được nói chuyện ớn huệ gì nữa nghe không? Mình là đồng nghiệp, là chị em có gì giúp được thì giúp lẫn nhau thôi, em không nên nói thế...

Thùng... thùng... thùng!

Tiếng trống vang lên báo hiệu giờ học bắt đầu. Cô Thùy vội vã xách cặp đi xuống lớp:

- Chị đi dạy nhe, em coi dọn đồ đạc rồi nghỉ ngơi cho khỏe. Mai bắt đầu dạy rồi phải không?

Khoa gật đầu và đứng nhìn theo cái dáng vẻ vội vàng của người chị mới quen nhưng thật gần gũi và đáng kính.

Sau khi xin phép vợ chồng thầy Phong, Khoa vác chiếc va ly to dùng để lên xe rồi rồ ga chạy một mạch về hướng nghĩa trang, đi tắt về nơi sẽ ở trọ.

Buổi sáng, không khí nơi này thật trong lành, mặc dù nó là nghĩa trang, nó vừa bị đào xới lên để người ta dời mộ, nhưng Khoa vẫn cảm giác được sự tinh khiết trong lành của những giọt nắng sớm đang chan hòa khắp lối đi.

Tiếng chim hót líu lo trên ngọn cây khiến lòng Khoa bất chợt nghe cảm xúc dâng trào...

Vừa chạy xe, Khoa vừa đưa mắt nhìn lướt khắp nơi và hình dung ra quang cảnh lúc nơi này còn là nghĩa trang. Các ngôi mộ nằm san sát vào nhau, cái cao cái thấp, lô nhô như nhà cửa của người sống ở các thành phố lớn. Bất chợt, Khoa nhớ lại bài thơ của một người bạn văn nghệ viết trong một chiều ở nghĩa địa mà có lần tình cờ đọc được Khoa đã cười ngất trên chóc bạn, nhưng rồi ngay sau đó Khoa cảm nhận được nỗi xót xa, cay đắng trong từng câu chữ, cảm nhận được nỗi niềm day dứt của thân phận một con người...

Bài thơ đó, dù đã mấy năm rồi nhưng hôm nay bất chợt trong khung cảnh này Khoa lại nhớ thật rõ.

Khoa lẩm nhẩm đọc một mình:

Mấy dòng viết lúc lên cơn điên...

Người ta buồn, người ta đi shopping

Chiều nay em buồn em lang thang vào nghĩa địa

Xót xa nhìn từng ngôi mộ

Chen chúc mọc bên nhau...

Có những ngôi mộ đắp cao

Và những ngôi thấp lè tè bên dưới

Ừ, nơi đây cũng giống ngoài xã hội

Nhìn thoáng qua là phân định giàu nghèo...

Em ngồi xuống bên ngôi mộ eo xèo

Úa vàng lá cỏ

Không mộ bia, không chắm chút vun bồi

Đất sạt lở rồi

Người ta sẽ gọi là mả lạng

Bỗng dưng em nghe lòng buồn vô hạn

Thương một hồn ma!

Gió thổi la đà
Trời chiều nắng tắt
Lòng em đắng chát
Bất chợt ùa về câu chuyện năm xưa
Em cười một mình
Thấy mình giống nàng Kiều
Thăm mả Đạm Tiên trong chiều tảo mộ
Ha ha ha...
Ha ha ha...
Tiếng cười chạy dài, luồn qua từng ngôi mộ
Cúi mặt xuống vũng nước kể bên
Em thấy mình ngò ngộ
Điên điên...
Ơi nàng Đạm Tiên
Ơi nàng Kiều tài sắc
Em - một kẻ đời nhiều bất trắc
Đâu được như Kiều, trôi nổi vẫn được yêu thương!
Tiếc chiều này không mang theo đèn, hương
Đắp thắp lên sưởi ấm những vong hồn lay lắt
Trời mưa lất phất
Mấy đứa trẻ ngoài kia đứng nhìn, chỉ trỏ
Chắc chúng ngỡ mình cũng là một hồn ma?
Ha ha ha...
Ha ha ha...
Khi mất lòng tin vào con người

Em lại muốn tin ma

Bởi em nghĩ

Người chết rồi đâu muốn lẩn xô nhau,

Chỉ người sống mới tranh giành, lẩn lướt

Những ngôi mộ cái cao, cái thấp

Cái khang trang, cái đất cỏ um tùm...

Ừ mai này... ta cũng thế là xong!!!!

Đọc hết bài thơ, Khoa chép miệng:

- Cho tới lúc này mình mới hiểu được tại sao cô ấy lại có thể có cảm xúc để làm thơ về một khu nghĩa địa... Ha ha... Có lẽ, một chiều nào đó thành thói, mình cũng sẽ lang thang ra đây để tìm ý tưởng viết một cuốn tiểu thuyết với tiêu đề "Truyện không đọc lúc nửa đêm" Ha ha ha...

Vừa nghĩ, Khoa vừa cho xe chạy tà tà luồn lách qua từng ngôi mộ, và chẳng mấy chốc đã qua hết khu nghĩa trang, ngôi nhà Khoa trọ đã hiện ra ở khúc đường bên kia.

Tự nhiên trong lòng Khoa cảm thấy lâng lâng vui sướng như người đã xa lâu ngày mới được trở về với ngôi nhà thời thơ ấu ngập tràn kỷ niệm của mình vậy!

Ngôi nhà tuy bỏ hoang đã lâu nhưng trên trần cũng không có mấy màng nhện, vì như cô Thùy có nói sơ qua là mỗi tháng đều có người được thuê đến quét dọn một lần.

Tuy vậy, Khoa cũng đã bỏ ra giờ buổi sáng mới dọn dẹp và lau chùi xong nhà cửa. Vì tất cả đồ đạc trong nhà đều bị một lớp bụi mỏng vương vương.

Khoa lục lọi đồ đạc và thích thú khi thấy mình khỏi phải tốn tiền mua bất kỳ thứ gì nữa. Cô Thùy đã bảo mình được toàn quyền sử dụng đồ đạc trong nhà mà!

Khi mọi thứ trong nhà đã sạch sẽ tinh tươm tươm đầu vào đầy, Khoa mới sực nhớ từ sáng đến tận lúc này vẫn chưa ăn gì ngoài ly cà phê đá uống với thầy Phong hồi sáng sớm.

Vừa nhớ tới cái đói là thấy cồn cào cả gan ruột. Khoa vội vã đóng cửa, xách xe chạy vù ra một quán cơm gần đó ăn vội bữa trưa rồi về nhà lăn ra ngủ một giấc đến tận bốn giờ chiều.

*

* *

Những ngày tháng Khoa sống trong ngôi nhà đó thật bình yên và thư thái. Không khí tĩnh lặng của ngôi nhà giúp Khoa rất nhiều trong việc tập trung soạn giáo án, chấm bài học trò và nhất là việc viết lách của Khoa.

Từ hồi còn học phổ thông Khoa đã tập tành cầm bút. Ban đầu là tham gia một vài trò chơi nhỏ trên các tờ báo dành cho học sinh, dần dần Khoa mạnh dạn viết một vài đoạn văn ngắn, một vài bài thơ gửi báo.

Rồi khi bài được đăng, Khoa như được cổ vũ động viên nên đã rất hứng thú với việc đó.

Rồi những năm học đại học, tiền nhuận bút Khoa kiếm được từ ngòi bút của mình cũng không phải nhỏ.

Từ ngày về ở đây, Khoa viết càng sung sức và có chất lượng nhiều hơn.

Những đêm khuya ngồi một mình thả tâm hồn lãng đãng phiêu du, Khoa thường có cái cảm giác rất lạ, hình như có một mùi hương nào đó cứ phảng phất quanh người, dù đã nhiều lần khi ngủi thấy mùi hương là Khoa đi vòng quanh nhà tìm xem loài cây nào đang trổ hoa mà mùi hương khác lạ đến vậy, nhưng chẳng lần nào Khoa tìm ra được!

Cả khu vườn quanh nhà, ngoài các loại cây ăn trái như xoài, mận, vú sữa... chỉ trồng duy nhất một cây sứ. Mà mùi hương đó chắc

chấn không phải là mùi hoa sứ, vả lại cây sứ trong vườn cũng đâu có trở được bông hoa nào?

Một điều đặc biệt nữa là vào những đêm ngủi được mùi hương nhẹ nhàng ấy, tự nhiên cảm hứng sáng tác trong Khoa trỗi dậy rất mãnh liệt, anh cứ viết mãi mà vẫn không viết kịp dòng ý tưởng đang tuôn tràn lai láng.

Những tác phẩm ra đời trong những đêm như thế thường nhận được rất nhiều phản hồi tốt từ phía người đọc.

Thỉnh thoảng cũng có những đêm Khoa không ngủi được mùi thơm ấy.

Thì tự nhiên Khoa lại cảm thấy như mình đang nhớ nhung một ai đó, một điều gì đó, tâm thần cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, không viết được điều gì sâu sắc.

- Mình đã nghiện cái mùi ấy mất rồi!

Một lần Khoa đã phải kêu lên như thế.

Cuộc sống của Khoa cứ diễn ra một cách êm đềm vui vẻ như thế.

Hôm đó trường có liên hoan, các thầy cô giáo được một buổi chiều vui vẻ ra trò. Mọi người ăn uống xong thì quay sang hát karaoke có thưởng.

Dàn karaoke được trường thuê về đặt giữa sân trường với cái màn hình thật to, mỗi khi có ai lên hát lại nhận được một tràng pháo tay cổ vũ thật rôm rả.

Khi cuộc vui kết thúc cũng đã gần mười giờ đêm. Mọi người vội vã tản mác ra về với gia đình nhỏ bé của mình.

Khoa xách xe ra về, do thói quen hằng ngày, Khoa vẫn đi theo con đường tắt vượt qua nghĩa địa.

Tới chỗ cổng nghĩa địa Khoa hơi do dự, muốn quay xe trở ra để theo đường chính. Nhưng đêm khuya rồi Khoa cảm thấy lười biếng khi nghĩ tới chặng đường dài như vậy.

Thôi mình đi đường này, nhắm mắt chạy vào một cái là qua thôi mà, có gì đâu phải sợ!

Nhưng thật xui xẻo cho Khoa khi vào giữa khu nghĩa địa thì đột nhiên xe của Khoa chết máy.

Khoa bực dọc bước xuống, dựng chân chống xe và ngồi xuống mò mẫm xem xét.

Vừa lúc ấy, Khoa đột nhiên nghe thoang thoảng mùi hương quen thuộc hằng đêm.

Đứng bật dậy, Khoa ngó đảo dáo dác xung quanh, bỗng nhận ra ở đầu bên kia con đường mòn có một dáng người mảnh khảnh đang di chuyển tới gần. Đó là một người con gái! Khoa xác định thể và cảm thấy thắc mắc, tại sao cô gái kia lại dám đi một mình trong đêm tối ở nơi hoang vắng thế này? Cô ta là loại người nào? Lương thiện hay bất hảo? Hừ, nếu con nhà lương thiện thì có đâu đêm hôm lại một mình lảng vảng ở đây? Thôi rồi, chắc là loại chơi bời phóng đảng rồi đây!

Nghĩ vậy nên Khoa cũng không quan tâm tới cô gái nữa, anh lại ngồi xuống cặm cụi mò mẫm chiếc xe, coi nó bị trục trặc ở bộ phận nào mà giờ chứng bất thành linh như vậy?

- Anh ơi, xe anh bị sao thế?

Một giọng con gái nhỏ nhẹ cất lên bên cạnh.

Khoa giật mình ngó lên thì bắt gặp một khuôn mặt mà theo cảm nhận của Khoa là rất dịu dàng và xinh đẹp.

Nói là cảm nhận, vì thật sự Khoa không thể nhìn rõ mặt cô ấy được. Trời hôm nay không có trăng, lại không được quang đãng mà âm u như sắp chuyển mưa nên Khoa chỉ thấy lờ mờ, nhưng cũng không biết sao Khoa cảm nhận được điều đó và Khoa tin cảm nhận của mình sẽ không sai.

Thì ra cô gái lúc nãy đây sao?

Khoa tự hỏi trong lòng. Mới mấy giây trước đó, Khoa còn nghĩ về cô bằng những ý nghĩ không tốt đẹp, nhưng tự nhiên lúc này Khoa

quên hết, không còn chút ấn tượng xấu nào về cô nữa.

- Cô... cô sao lại ở đây một mình giờ này?

Khoa không trả lời mà hỏi lại cô gái.

- Nhà em ở bên kia.

Cô gái chỉ tay về phía góc nghĩa trang, nơi đó cũng giáp với mấy căn nhà nhỏ nằm quay mặt ra đường lộ lớn.

Rồi như để giải đáp hết mọi thắc mắc trong Khoa, cô nói tiếp:

- Thằng em của em bị sốt, em phải đi tắt đường này qua bên kia mua thuốc cho nó. Mà em ở đây quen rồi nên thấy nơi này cũng bình thường thôi anh ạ! Mà... xe anh bị hư sao đó? Có cần em giúp không?

Khoa cười xòa:

- Tôi cũng chẳng biết sao nó lại giở chứng giữa đường thế này, trời tối thui cũng chẳng thấy gì mà sửa chữa... Thật khổ! Điều này chắc tôi phải dẫn bộ về thôi.

Cô gái nhanh nhẹn:

- Không đâu, anh cứ ngồi đây chờ em một tí, em chạy ù vào nhà rồi trở ra ngay, sẽ giúp anh sửa xe thôi mà!

Vừa nói, cô gái vừa rảo bước hướng về phía ngôi nhà lúc nãy cô chỉ.

Khoa tự cười thầm trong bụng, Mình quả là đứa đa nghi, mới thấy con người ta đã vội vàng đánh giá này nọ, thiệt là hồ đồ quá đi mất! Còn cô gái đó nữa, làm như thợ sửa xe không bằng, biết xe hư gì mà dám nói chắc sẽ giúp mình sửa? Hì hì... để coi sao...

Chỉ trong nháy mắt cô gái đã quay trở lại, trên tay cầm theo một cây nến nhỏ màu trắng.

Cô chụm tay xòe diêm châm nến rồi soi vào chiếc xe của Khoa, chăm chú nhìn vào từng bộ phận của chiếc xe. Còn Khoa, khi ấy Khoa lại chăm chú nhìn vào gương mặt cô gái.

Quả thật cảm nhận của Khoa lúc này không sai tí nào hết. Cô gái thật đẹp! Một vẻ đẹp dịu dàng, ngây thơ không son phấn, và đặc biệt là mùi thơm dịu nhẹ toát ra từ người cô khiến cho Khoa có cái cảm giác như đã thân thuộc với cô từ lâu lắm rồi vậy.

Dưới ánh nến lung linh, cô gái đẹp một cách kỳ ảo, khiến cho Khoa nhìn ngắm say sưa không thể rời mắt.

- Anh cầm giúp em cây nến!

Khoa giật mình khi nghe tiếng cô gái và vội đưa tay ra như một cái máy, đón lấy cây nến nhỏ từ tay cô.

Thật lạ kỳ, gió thổi lồng lộng vậy mà cây nến nhỏ bé với đốm lửa leo lét của nó cứ chao qua chao lại mà không hề bị tắt phụt đi.

Nhưng lúc đó tâm trí Khoa đã dồn hết vào cô gái nên chỉ thoáng có ý nghĩ vậy rồi thôi, không nghĩ nhiều tới việc đó nữa.

Cô gái mở công tắc và rồ ga, tiếng máy nổ giòn giã như chưa hề có trục trặc vừa rồi!

Khoa ngó người nhìn cô gái đang tươi cười, mấy lọn tóc bị gió thổi tung lòa xòa trước mặt càng làm cho vẻ đẹp của cô trở nên huyền bí, liêu trai hơn nữa...

- Cô... cô thật giỏi! Tôi thật không ngờ một cô gái chân yếu tay mềm như cô lại biết nghề sửa xe này nữa!

Khoa vừa ngượng ngịu vừa nói.

Cô gái cười khúc khích:

- Anh đừng nói quá lời! Tại hồi xưa anh trai em làm nghề này, em lại hay tò mò bắt chước nên cũng biết sơ sơ chút ít vậy thôi mà! Xe anh xong rồi nè, anh về được rồi đó!

Cô gái chìa tay ra như muốn nhận lấy cây nến trong tay Khoa.

Khoa chần chừ, muốn níu kéo thêm chút thời gian nữa được ở bên người đẹp:

- Thật tình tôi cảm ơn cô nhiều quá, nếu không nhờ cô, tôi phải ị ạch dắt chiếc xe này về tới nhà, mệt xỉu luôn đó!

Cô gái che miệng để giấu môi cười:

- Anh lại nói quá nữa rồi, nhà anh ở cách đây đâu có bao xa, nếu mà lỡ phải dẫn xe về cũng đâu đến nỗi mệt xỉu?

Khoa ngạc nhiên:

- Cô biết chỗ ở của tôi à?

Cô gái ngược đôi mắt to tròn lấp lánh nhìn Khoa:

- Ai ở khu vực này lại không biết anh? Ông thầy giáo dạy văn vừa mới về dạy học ở đây?

Khoa gãi gãi hai bên tai mình, lúng túng:

- Trời... tôi thật không ngờ... Không ngờ mọi người lại quan tâm tôi như vậy...

- Thôi, anh về đi, khuya lắm rồi đó!

Cô gái thúc giục.

Khoa vẫn cố chần chừ:

- Tôi biết phải đền ơn cô sao đây? Hôm nào mời cô tới nhà tôi chơi nhé?

Nét mặt tươi cười của cô gái chợt biến mất, thay vào đó là một nét buồn lặng lẽ. Cô cúi mặt xuống nhìn ngón nết và nói nhỏ:

- Em sắp phải chuyển đi rồi, đi xa lắm... chắc là em sẽ không còn cơ hội để đến thăm anh nữa đâu.

Khoa còn đang ngẩn ngơ chưa kịp nói lời nào thì cô gái đã ngập ngừng nói tiếp:

- Em... em muốn xin anh một việc mà sợ là quá đường đột...

- Việc gì? Cô cứ nói đi, không sao đâu mà.

Khoa tò mò.

- Em... em muốn trước lúc em đi xa, được anh tặng cho em tập thơ của anh viết... được không anh?

Cô gái ngược nhìn Khoa bằng ánh mắt khẩn thiết đến tội nghiệp, còn Khoa thì lúc đó đã giương tròn hai mắt ra với thái độ cực kỳ kinh ngạc:

- Cô biết tôi làm thơ? Tại sao cô biết được điều đó? Tôi nhớ hình như cả những người dạy cùng trường với tôi cũng chưa ai biết chuyện này mà? Thế mà cô lại biết sao? Tại sao cô biết được thế?

Thấy vẻ ngạc nhiên thái quá của Khoa, cô gái bật lên tiếng cười nho nhỏ.

Rồi cô lại nhìn Khoa nói khẽ:

- Anh hứa tặng em đi, rồi em sẽ nói cho anh biết!

Giọng cô gái nghe thật nũng nịu và thân thiết làm sao.

Khoa gật đầu:

- Được tôi hứa ngay sáng ngày mai tôi sẽ tặng cô.

Mắt cô gái sáng lên mừng rỡ:

- Anh nói thật nhé? Không nuốt lời nhé? Em cảm ơn anh nhiều lắm... Ngày mai... ngày mai anh đem tới nhà em đi nhe, nhà em ở chỗ đó, tới đó là anh thấy em ngay, em sẽ đợi!

- Ừ, cô yên tâm đi, tôi sẽ giữ đúng lời hứa của mình mà! Với lại có người thích đọc thơ mình, tôi càng phải biết ơn nữa chứ!

Khoa nói.

Cô gái cười:

- Em thuộc nhiều bài thơ của anh lắm nhe...

- Cô thuộc thơ tôi? Trời... cô làm tôi tò mò đến chết mất thôi...

Khoa giả bộ ôm đầu lảo đảo.

Cô gái lại cười khúc khích:

- Ngày mai anh sẽ biết lý do nào em biết anh làm thơ và thuộc được thơ anh. Giờ anh về đi, em cũng phải về đây...

Dứt lời, cô gái khẽ gật đầu chào Khoa rồi quay bước về nhà.

Khoa cũng lên xe rồi máy chạy về trong sự thắc mắc không thể tả.

Từ lúc về đây đến nay, Khoa chưa từng để lộ ra với bất kỳ ai về cái nghề tay trái của mình.

Những bài thơ, truyện ngắn Khoa viết lại không bao giờ ghi tên tác giả là tên thật mà chỉ là bút danh thôi. Thế thì tại sao cô gái kia lại biết được nhỉ?

Chẳng lẽ cô ta lại đi điều tra về Khoa ở trường đại học hay sao? Hay cô ta là một sinh viên cùng trường mà Khoa chưa biết mặt? À, điều này nghe rất hợp lý đây! Vì có mấy lần Khoa đã đọc thơ mình trong các đêm văn nghệ do trường tổ chức... Sao lúc này mình quên mất, không hỏi cô ấy có phải là sinh viên cùng trường với mình không?

Mà thôi, vội làm gì, sáng mai mình sẽ tới nhà cô ta mà, mọi việc sẽ rõ thôi!

Khoa tự nhủ thầm với mình như thế!

Về tới nhà đã hơn mười một giờ đêm. Cả ngày bận rộn nhiều việc nên lúc này Khoa cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ ghê gớm. Vừa đặt lưng xuống giường là Khoa ngủ như chết, nhưng vẫn nghe thoang thoảng quanh mình mùi thơm dịu nhẹ quen thuộc mấy tháng qua...

Khi Khoa thức dậy thì đã hơn tám giờ sáng nhưng Khoa cũng không vội lắm. Vì hôm nay Khoa dạy tiết cuối. Bây giờ dậy chuẩn bị đi, ghé thăm nhà cô gái một chút vẫn còn sớm chán!

Khoa đến bên bàn, tìm lấy tập thơ vừa được xuất bản hồi mấy tháng trước nắn nót ghi dòng đề tặng phía trên.

Nhưng Khoa thấy mình thật tệ, ngay cả tên cô gái cũng không biết thì bây giờ đề tặng thế nào đây?

Thôi thì... "Thân mến tặng em" vậy! Chắc cô ta cũng không bắt lỗi gì mình đâu, vì thật sự trông cô ta nhỏ tuổi hơn mình mà!

Nghĩ thế nên Khoa mạnh dạn viết nốt dòng đề tặng rồi bỏ tập thơ vào cặp xách đi đến nhà cô gái.

Tới đường rẽ vào nghĩa trang K hoa không quẹo vào như mọi hôm mà chạy thẳng tới cửa mấy căn nhà giáp với nghĩa trang, chỗ cô gái chỉ cho Khoa hồi tối.

Mấy đứa trẻ con đang chơi ngoài sân, thấy Khoa dừng xe lại, chúng đứng lên nhìn Khoa chăm chú.

Khoa ngoắt một đứa lớn nhất trong bọn đến bên và hỏi:

- Em ơi, làm ơn cho anh hỏi thăm, ở đây nhà nào có cô gái cao cỡ chừng này này, tóc dài tới chỗ này này...

Vừa nói, Khoa vừa dùng tay để diễn tả cho chúng biết. Nhưng đứa trẻ cứ ngớ ra rồi lắc đầu:

- Con không biết có ai như vậy cả! Chú hỏi mẹ con đi!

Rồi không chờ Khoa phản ứng gì, nó quay mặt vào nhà hét tướng lên:

- Mẹ ơi, mẹ ơi! Có người hỏi thăm gì này...

Một người phụ nữ trạc ngoài bốn mươi tuổi tắt tả từ nhà sau đi lên, nhìn Khoa và hỏi:

- Chú tìm ai thế?

- Dạ... chị làm ơn cho hỏi, ở đây nhà nào có cô gái trạc hai mươi tuổi, dáng người mảnh khảnh, tóc dài tới nửa lưng không chị?

Khoa ấp úng hỏi.

Người phụ nữ chau mày nghĩ ngợi một chút rồi bảo:

- Không có đâu chú ơi, chú chịu khó đi tới dãy phố tốt đằng kia tìm xem chứ ở đây không có cô nào trạc tuổi đó hết! À, mà chú không biết tên cô ấy sao?

Khoa lúng túng:

- Dạ... dạ không ạ! Xin cảm ơn chị!

Khoa cúi đầu chào rồi vội quành xe trở lại, đầu óc căng ra. Lẽ nào cô gái đó lại lừa mình? Mà lừa mình với mục đích gì mới được chứ? Không đâu, đúng là hồi tối rõ ràng mình thấy cô ấy đi vào phía đó rồi cầm nền ra ình mà?

Cô lại còn hẹn mình hôm nay tới nhà để tặng tập thơ... không lý nào đó là những lời lừa gạt được!

Khoa cho xe quẹo vào nghĩa trang và đưa mắt nhìn về chỗ tối qua cô gái đi về đó. Khoa thấy ở phía đó có nhiều người đang lao xao.

Tự nhiên trong lòng Khoa bật lên một cảm giác gì đó không rõ, nó cứ làm cho tay chân Khoa run rẩy và linh cảm dường như có một điều gì đó không bình thường đang xảy ra.

Không cho xe chạy theo lối mòn như thường lệ, Khoa quẹo lên chỗ đám người đang xúm xít.

À, thì ra họ đang bốc mộ!

Chắc đây là những người ở xa không kịp hay tin di dời nghĩa trang nên mới đến trễ thế này.

Nhưng như vậy cũng còn may, chứ tới khi bị san bằng rồi thì biết nơi nào nữa mà tìm kiếm.

Khoa vừa nghĩ như vậy trong đầu vừa tính quành xe ra. Nhưng tự nhiên có điều gì xui khiến Khoa lại tắt máy, dựng xe nép vào một bên rồi bước tới bên đám người bốc mộ để nhìn.

Vừa tới nơi, Khoa lão đảo suýt té ngã khi nhìn thấy tấm ảnh cô gái đang tươi cười trên bia mộ. Đó chính là cô gái tối qua đã sửa xe giúp cho Khoa!

Khoa ngồi thụp xuống, lấy tay chùi sạch những vết bùn đất trên tấm bia để lộ ra dòng chữ: Nguyễn Thị Ngọc Lan hưởng dương hai mươi tuổi...

Gương mặt Khoa từ xám xịt chuyển qua xanh mét làm mấy người công nhân ở đó hoảng hốt:

- Cậu ơi... cậu bị sao vậy? Trúng gió hay sao vậy?

Khoa gắng gượng lấy lại bình tĩnh, khoát tay với mọi người:

- Dạ... không... không sao đâu, tôi chỉ hơi bị chóng mặt chút thôi, giờ thì không sao nữa rồi...

Khoa đứng lên lấp bắp:

- Xin cho hỏi, ai là thân nhân của cô Ngọc Lan thế ạ?

Một người đàn ông dáng vẻ lam lũ mà nãy giờ Khoa cứ tưởng là một trong những người đi làm thuê lên tiếng:

- Tôi, chính tôi là anh trai của Ngọc Lan đây. Cậu có điều gì muốn nói với tôi à?

Khoa gật đầu chào rồi ra hiệu cho người đó đi khuất đám đông một chút để nói chuyện.

- Cậu là bạn với em Lan tôi?

Người đàn ông tò mò nhìn Khoa.

Khoa lắc đầu nhưng rồi lại vội gật đầu:

- Dạ không... nhưng mà... chuyện là thế này ạ! Tối hôm qua em vừa gặp Ngọc Lan!

- Tối hôm qua? Nó về báo mộng cho cậu à?

Người đàn ông kinh ngạc.

Khoa lắc đầu:

- Dạ không... tối qua tình cờ em bị hư xe ở chỗ kia, chính cô Lan đã giúp em sửa xe, cô nói rằng trước đây anh trai làm nghề sửa xe nên cô học lóm được chút ít...

Người đàn ông gật gù:

- Đúng! Đúng rồi... nó là đứa con gái ham học hỏi... Cậu quen nó khi nào? Nhìn tuổi cậu thế này thì chắc không phải là bạn học với nó được rồi?

Khoa lại lắc đầu:

- Tối qua là lần đầu tiên em biết Lan. Trước đây em chưa từng gặp qua cô ấy. Nhưng có vẻ cô ấy biết nhiều về em, cô còn hỏi xin em tặng cho cô tập thơ vì cô sắp phải chuyển đi xa, và còn hẹn em sáng nay đem tới đây tặng cho cô. Đây này, em có mang theo đây!

Vừa nói, Khoa vừa mở cặp lấy tập thơ trao cho anh của Ngọc Lan.

Người anh trầm giọng xuống:

- Đúng rồi! Con bé này rất thích đọc thơ...

- Anh ơi... Ngọc Lan mất lâu chưa anh? Vì sao cô ấy lại mất khi còn quá trẻ vậy?

Người đàn ông thở dài:

- Ngọc Lan mất năm nó tròn hai mươi tuổi, mất đúng vào cái hôm sinh nhật của nó... mà lỗi này cũng do tôi gây ra nên bao nhiêu năm qua tôi đã day dứt khổ sở nhiều lắm... Tôi đã lơ đãng khi sửa điện, để một đầu dây điện thòng xuống mà không cảnh báo gì hết, làm Lan vô tình vướng phải và chết ngay tức khắc!

Khoa run run:

- Anh nói Lan mất đúng năm hai mươi tuổi? Vậy năm nay cô ấy bao nhiêu tuổi?

- Nếu nó còn sống thì đã ba mươi! Anh em chúng tôi chỉ hơn kém nhau có một tuổi thôi...

Người đàn ông buồn bã nói.

Khoa giật mình. Thì ra linh hồn Ngọc Lan vẫn ở mãi cái quãng thời gian của năm hai mươi tuổi!

Sau khi hỏi thăm thêm nhiều điều nữa, Khoa thấy sắp đến giờ dạy nên từ giã ra về:

- Em xin phép anh, trước khi ra về, em xin được đốt tập thơ trước mộ cô Lan để giữ tròn lời hứa với cô!

Người đàn ông gật đầu đồng ý và giúp Khoa đốt cháy hết tập thơ. Những tàn tro bay lên làm thành một vòng xoáy rất đẹp mắt, và vòng

xoáy đó cứ quay tròn trước ảnh của Ngọc Lan.

Cô gái trong ảnh đang nở nụ cười rạng rỡ. Và bất chợt, Khoa cảm thấy đôi mắt cô gái khẽ động đậy và nhìn Khoa bằng cái nhìn thật ấm nồng như muốn nói:

- Cảm ơn anh!

*

* *

Khoa vút cặp lên bàn, ngồi phịch xuống ghế, một tay ôm đầu một tay rút chiếc khăn trong túi ra lau những giọt mồ hôi đang chảy ròng ròng hai bên thái dương.

Cô Thùy bước vào thấy cảnh đó, cô ngạc nhiên kêu lên:

- Khoa, em bị sao thế? Bệnh à?

Nghe tiếng cô Thùy, Khoa mừng rỡ ngược lên:

- Chị ơi... chị tin có ma không?

Thùy ngó người ra rồi bật cười:

- Thôi đi ông tướng, ông đừng có bảo ngôi nhà đó có ma à ghen?

Khoa lắc đầu nhè nhẹ:

- Không... không phải ở nhà mà là ở trong nghĩa địa... Chút nữa dạy xong, chị nán lại em kể chị nghe...

Cô Thùy gật đầu:

- Ủ! Chút nữa gặp lại em sau nhé?

Cô Thùy vừa bước đi đã nghe tiếng Khoa gọi giật giọng:

- Đó! Đó! Chị có người thấy mùi gì không?

Cô Thùy dừng chân, cố hít lấy một hơi và bật cười:

- Có gì lạ đâu? Đó là mùi thơm của hoa ngọc lan, cây ngọc lan trước sân trường vừa trổ hoa đấy em ạ!

Tiếng trống chuyển tiết vang lên, cô Thùy vội vã xuống lớp cho kịp giờ dạy. Khoa cũng đứng lên đi theo sau nhưng miệng lại lẩm bẩm:

- Giờ thì tôi hiểu tại sao cô biết tôi làm thơ, cô thuộc được thơ của tôi và tại sao đêm đêm tôi lại nghe thấy mùi hương này phảng phất quanh tôi... Thì ra, cô là một người bạn, luôn đến với tôi từ lúc tôi mới dọn về mà tôi lại vô tình không biết được! Cảm ơn... tôi xin cảm ơn cô thật nhiều, Ngọc Lan ạ!...

Luật Đòi Vay Trả

Uyển ngồi thu lu bên bờ ao, nét mặt thất thần. Cô thật sự muốn hủy diệt kiếp sống không may của mình, nhưng khi đối diện với cái chết cô lại không đủ can đảm để thực hiện.

Từ trước đến nay Uyển vẫn nghĩ sống mới là điều khó chứ chết thì dễ dàng vô cùng!

Một kẻ không hề biết bơi lội như Uyển, chỉ cần chọn lúc vắng vẻ, nhảy tòm xuống sông là coi như chấm dứt cuộc đời, có gì là khó khăn đâu.

Chẳng qua mấy người tự tử mà không chết là thật ra họ chỉ làm nư để dọa gia đình, dọa người thân, nên lựa lúc có người vắng vắng gần đó mới đem thuốc ra uống hoặc mới nhảy xuống sông, cố tình để người ta trông thấy mà cứu giúp.

Một khi đã quyết định chọn ình cái chết thì Uyển nhất định sẽ thực hiện bằng được, thực hiện một cách nhanh gọn không lằng nhằng vướng víu.

Vậy mà... Uyển đã hoàn toàn thất bại! Cô không thực hiện được ý đồ kết liễu đời mình!

Tiếng nhạc xập xình từ nhà Khiêm vang tới càng làm cho lòng Uyển đau thắt từng cơn...

Uyển và Khiêm yêu nhau đã hơn bốn năm nay. Tình yêu đó cả làng này không ai không biết.

Khiêm tuy tính tình hơi hợ không biết lo lắng nhiều tới chuyện làm ăn, nhưng tình cảm của Khiêm đối với Uyển rất tốt.

Gia đình Uyển nhiều lần phân tích và ngăn cấm không cho Uyển qua lại với Khiêm, sợ sau này Uyển sẽ phải vất vả, khổ sở vì lấy nhầm người chồng không biết làm ăn, không biết lo toan cho gia đình, vợ con.

Thế nhưng trái tim luôn có những lý lẽ riêng của nó. Uyển không nhìn Khiêm bằng cặp mắt giống mọi người. Cô luôn nghĩ tại còn thanh niên, chưa vướng bận gia đình nên Khiêm mãi chơi như thế, chứ một khi đã cưới nhau rồi, anh ấy thương mình, thấy mình vất vả anh sẽ không chịu nổi tức khắc sẽ lao vào công việc ngay thôi.

Uyển vững tin vào tình yêu của mình, vững tin vào Khiêm, nên dù có bao nhiêu lời cản ngăn vẫn không làm Uyển nao núng.

Khiêm cũng hứa hẹn với Uyển thật nhiều điều.

Lần đầu tiên Khiêm thực hiện lời hứa với Uyển là bắt tay vào công việc để kiếm tiền lo cho đám cưới hai đứa. Công việc của Khiêm cũng không nặng nhọc lắm, mỗi tuần đi giao hàng mấy chuyến ẹ Uyển từ thị xã về các xã vùng ven.

Thấy Khiêm chịu khó làm việc, Uyển sung sướng lắm, cô rất tự hào muốn nói cho tất cả mọi người đều biết là tình yêu của cô đã cảm hóa được Khiêm, một thanh niên có tiếng lười nhác xưa nay!

Vì hai người không được tuổi nên không thể cưới vào năm nay mà phải chờ đến tháng giêng năm sau mới có thể cưới nhau được.

Uyển cũng rất vui vẻ chờ ngày đó.

Bao nhiêu năm qua, cô đã đầu tư cho Khiêm rất nhiều từ những việc lớn như giúp gia đình Khiêm sửa lại nhà, mua cho Khiêm xe gắn máy, trả một vài món nợ Khiêm vay lúc hai người chưa yêu nhau... đến cả những việc nhỏ như sắm cho Khiêm từ bộ quần áo, đến đôi giày, đôi vớ...

Tất nhiên những điều đó Uyển làm một cách thâm lặng không để ai biết.

Một phần vì danh dự của Khiêm, một phần vì gia đình Uyển. Uyển biết chắc chắn rằng, một khi gia đình cô mà biết rõ sự thật đó thì cô sẽ không thể nào yên ổn được.

Gia đình biết Uyển có tiền riêng, vì cô là người siêng năng, giỏi giang, biết làm ăn buôn bán từ lúc mới mười sáu, mười bảy tuổi, lại

là người chi tiêu dè xẻn thì năm nay cô đã bước vào tuổi hai mươi bốn rồi, thử hỏi làm gì cô không có riêng ình một số vốn kha khá?

Nhưng không ai biết toàn bộ số vốn liếng kha khá ấy Uyển đã giao cho Khiêm hết rồi!

Khiêm là con trai một, trước sau gì ngôi nhà đó cũng là nhà của vợ chồng Khiêm, mà vợ Khiêm thì còn ai khác Uyển? Uyển tin tưởng thế nên cô đã không ngần ngại dồn một số tiền lớn vào việc sửa sang lại ngôi nhà, để đến ngày cưới cô cũng được mát mặt với dòng họ...

Rồi đến khi Khiêm đã quen với việc giao hàng, Uyển bày vẽ cho Khiêm cách làm ăn nường nhờ vào các mối quan hệ đó, và lần này cô đã vét hết vốn của mình đưa cho Khiêm để anh bắt tay vào nghề buôn bán.

Công việc làm của Khiêm trôi chảy, Uyển càng vui hơn. Nhưng giữa lúc cô đang say sưa với bao mộng đẹp thì Khiêm đã có mối quan hệ khấn khít khác với một bạn hàng mà Uyển không hề hay biết.

Một thời gian sau, Uyển nghe người ta xầm xì, cô không tin lắm vì nghĩ Khiêm không bao giờ yêu ai ngoài cô, chẳng qua thiên hạ thấy Khiêm bây giờ tiến bộ quá nên đâm ra ghen ghét vậy thôi.

Tuy nhiên Uyển vẫn hỏi Khiêm.

Khiêm chối biến:

- Trời ơi, ai đồn đãi ác hơn dữ vậy? Ngoài em ra anh còn biết tới người con gái nào đâu?

- Anh không được dối gạt em đấy nhé?

Uyển căn dặn.

Khiêm cười, kéo cô vào lòng hôn lên tóc cô một cách trìu mến:

- Chúng mình sắp cưới nhau rồi còn gì, em đừng có nghe người ta nói ra nói vào rồi nghi ngờ anh tội nghiệp! Anh yêu em, điều đó em biết mà, tình yêu của chúng mình đã kéo dài bao nhiêu năm qua rồi chứ đâu phải đầu hôm sớm mai, và cũng đã vượt qua bao nhiêu

trắc trở mới có ngày bình yên như bây giờ, em mà không tin anh thì anh sẽ buồn lắm đó!

Nghe những lời ngon ngọt của Khiêm, Uyển hồi hận:

- Em xin lỗi vì đã nghi oan cho anh! Từ nay ai nói gì mặc họ, em không nghe nữa đâu, em chỉ biết tin vào anh thôi đấy, anh không được quyền lừa dối em, anh nhé?

- Biết rồi, em mà còn nói mãi câu đó là em vẫn chưa thật sự tin anh!

Khiêm có vẻ giận.

Uyển rồi rít hôn lên má người yêu:

- Em xin lỗi, em xin lỗi mà! Anh đừng giận em nha! Em sẽ không như vậy nữa đâu...

- Ừ như vậy có phải dễ thương không?

Uyển vô cùng hạnh phúc trước những cử chỉ âu yếm yêu thương của Khiêm dành cho cô, nên những lời dèm pha đã thật sự không làm cho cô lo sợ nữa.

Một lần Khiêm giao hàng bị nhầm lẫn, mẹ Uyển la ột trận. Những lần trước thì Khiêm chỉ im lặng và buồn buồn vậy thôi nhưng lần này thật bất ngờ Khiêm lại dùng dùng nổi giận.

Khiêm hét to lên:

- Bà coi kỹ lại đi, toa hàng bà ghi rõ ràng như vậy nhầm lẫn là bà nhầm chứ đâu phải tôi. Đừng ý có đồng tiền bỏ ra trả lương cho tôi mỗi tháng rồi muốn ăn nói sao cũng được ghen! Đừng tưởng thằng này dễ cưới đầu cưới cổ. Xin lỗi, thằng này không phải đứa hèn thế đâu!

Mẹ Uyển tròn mắt ngó Khiêm, Uyển cũng sững sờ không tin vào mắt vào tai mình nữa.

Cô không thể nào ngờ được Khiêm lại có thể phản kháng một cách dữ dội như vậy. Cho dù Khiêm không có lỗi, cho dù thật sự do mẹ Uyển nhầm lẫn rồi mắng oan Khiêm thì vì Uyển, vì tương lai của hai

đưa, Khiêm cũng phải nói năng nhỏ nhẹ ôn hòa một chút chứ? Sao Khiêm lại có thể nói ra được những lời như vậy?

Sau mấy phút sững sờ vì mọi việc diễn ra quá bất ngờ, Uyển mới sực tỉnh, cô chạy đến kéo tay Khiêm nói nhỏ:

- Anh bớt giận chút đi, có gì từ từ nói chứ...

Uyển chưa kịp nói hết câu đã bị hất tay một cái rất mạnh khiến cô loạng choạng sắp ngã, Khiêm vừa vung tay vừa hét lên:

- Cả cô nữa! Cô cũng đừng ỷ thế mà hiếp đáp tôi! Tôi chán mẹ con cô lắm rồi, ngay bây giờ tôi tuyên bố không làm cho nhà này nữa!

Uyển tức nghẹn không nói ra lời, còn mẹ Uyển thì nhảy xổ vào túm ngực áo Khiêm hất hàm hỏi:

- Mà nói thế thì phải giữ lời nhé? Tao cũng tuyên bố, việc cưới xin giữa mày và con Uyển nhà tao cũng chấm dứt kể từ lúc này!

Bà nói thế và tưởng đâu Khiêm sẽ hoảng hốt rồi xuống nước năn nỉ van xin, không ngờ Khiêm chỉ cười nhạt mai mỉa:

- Bà tưởng chỉ mình bà có con gái chác? Xin lỗi nhé tôi không cần đâu, bà muốn đem gả cho ai thì gả, hoặc muốn để ở nhà làm mắm cũng không ăn thua gì tới tôi đâu!

Vừa nói dứt câu Khiêm thô bạo hất tay mẹ Uyển ra rồi đi thẳng ra cửa không hề ngoảnh lại nhìn Uyển lấy một lần...

Uyển đứng chết lặng trong góc nhà. Tất cả những việc vừa mới xảy ra đối với cô giống như một giấc mơ ác độc, nó nằm ngoài sự tưởng tượng của Uyển.

Tại sao? Tại sao Khiêm lại có những lời lẽ cặn tình cặn nghĩa và những hành vi thô bạo đến mức đó? Khiêm thật sự hết yêu thương mình rồi sao?

Không, không đâu, nhất định không phải vậy đâu!

Uyển gào lên trong bụng. Có lẽ vì quá uất ức vì bị mẹ mắng oan nên Khiêm nổi điên lên vậy thôi, chỉ lát nữa khi mọi việc lắng xuống Khiêm sẽ hối hận và xin lỗi mình ngay thôi mà...

Mẹ Uyển không ngớt lời chì chiết:

- Trời ơi... con sáng mắt ra chưa con? Chưa gì hết mà nó đã hiện nguyên hình rồi đó, liệu mai một cưới về rồi con có sống nổi với nó hay không? Mẹ đã nhiều lần can ngăn mà con không chịu nghe, đúng là "cá không ăn muối cá ươn, con cãi cha mẹ trăm đường con hư" mà!

Uyển ôm đầu khóc:

- Mẹ ơi, con van mẹ, con xin mẹ đừng nói gì nữa hết! Có lẽ tại anh ấy đi về mệt, người không được khỏe lại bị mẹ mắng oan nên mới thế... con xin mẹ đó, mẹ đừng nói như vậy...

Mẹ Uyển lắc đầu:

- Mà hết thuốc chữa rồi con ơi! Mà mê lắm nó rồi! Rồi đây đời mày sẽ khổ con ơi...

Uyển không chịu đựng nổi nữa, cô chạy vụt vào phòng đóng chặt cửa lại, úp mặt xuống gối nức nở khóc.

Suốt buổi chiều và cả đêm hôm đó Uyển nóng lòng chờ đợi mà không thấy Khiêm tới tìm.

Ban đầu cô nghĩ khi Khiêm nguội lại, chắc chắn anh sẽ tìm tới để xin lỗi mẹ và cô. Nhưng chờ đến tối mịt vẫn không thấy bóng dáng Khiêm đâu Uyển lại nghĩ khác, có thể do sĩ diện hoặc do quá lo sợ vì đã lỡ xúc phạm đến mẹ Uyển nên Khiêm không dám tới.

Uyển đã cố gắng nghĩ ra đủ mọi lý do để bào chữa cho Khiêm.

Suốt đêm đó cô không ngủ được. Vừa tờ mờ sáng Uyển đã vội vàng tìm tới nhà Khiêm.

Vừa trông thấy Uyển, mẹ Khiêm vội nói:

- Từ nay cháu đừng đến đây nữa, đừng làm phiền thẳng Khiêm nhà bác nữa...

- Bác ơi... cháu...

Uyển ngớ ngàng, vừa mới áp ứng được mấy tiếng thì mẹ Khiêm nói một cách dứt khoát:

- Thằng Khiêm nhà bác sắp cưới vợ rồi! Cháu phải mừng cho nó chứ, nhà vợ nó giàu lắm nhưng không hề ỷ vào sự giàu sang đó mà coi thường mẹ con bác đâu...

Uyển cố nhin nhục vì nghĩ mẹ Khiêm đang giận:

- Bác ơi, xin bác hiểu cho cháu! Có bao giờ cháu dám xem thường anh Khiêm đâu, chẳng qua là có sự hiểu lầm giữa mẹ cháu và anh ấy...

Mẹ Khiêm cười nhạt:

- Xem thường cũng được mà hiểu lầm cũng được, mẹ con bác không quan tâm nữa, vì thằng Khiêm nhà bác sẽ cưới vợ trong nay mai thôi!

Uyển run bắn người, mở to mắt hỏi:

- Bác ơi, những lời bác nói là thật?

Mẹ Khiêm nhìn Uyển vẻ tội nghiệp:

- Bác nói dối cháu làm gì? Rồi cháu sẽ biết thôi. Hôm nay hai đứa chúng nó dắt nhau đi sắm đồ cưới rồi, đám cưới sẽ tiến hành ngay trong tháng này...

Uyển chói với, cô gần như ngất đi nhưng cô đã cố trấn tĩnh lại. Mọi việc phải gặp tận mặt, nghe tận tai Khiêm giải thích mới có thể tin được! Uyển nhủ thầm như thế và lặng lẽ gật đầu chào mẹ Khiêm rồi cố lê từng bước chân nặng nhọc trở về nhà.

Về tới nhà, Uyển buông mình xuống giường, cô cũng không còn chút sức lực nào để nhấc chân lên nữa. Cô cứ nằm nửa người trên giường nửa người ở dưới như thế đến tận chiều tối.

Tối đó Uyển tới nhà Khiêm nhưng vẫn không gặp được.

Cô cố gắng nhắn gửi nhiều lần mới được Khiêm hẹn gặp.

Chỉ mới không gặp mặt nhau hai ngày mà Uyển nhận thấy Khiêm lúc này hoàn toàn là một con người khác.

Nụ cười âu yếm, cử chỉ triu mến dành cho cô từ bao nhiêu năm nay đã mất đi không để lại chút dấu tích nào. Trước mắt Uyển giờ đây là một chàng thanh niên cao ngạo, xa lạ, nhìn cô bằng ánh mắt dừng đứng đến độ không ngờ!

- Có thật anh sẽ cưới vợ trong tháng này?

Uyển cố nuốt nước mắt hỏi.

- Ừ, chắc vậy! Cô yên tâm đi, thế nào tôi cũng sẽ mời cô mà!

Khiêm nói, vẻ mặt càng càng đáng ghét.

Uyển không dần nổi cô hét lên:

- Còn đám cưới của chúng ta thì sao? Còn những lời hứa hẹn anh nói với tôi thì sao?

Khiêm tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ừa tôi có hứa hẹn gì với cô sao? Sao tôi lại không nhớ nhỉ? Cô vui lòng cho tôi nghe lại băng ghi âm hoặc một vài loại giấy tờ gì có bút tích của tôi để chứng thực, chứ tôi thì không nhớ mình đã hứa gì với cô... Xin lỗi nhé, đầu óc tôi dạo này lu bu nhiều việc nên có hơi lảm cẩm. À, còn việc cưới xin giữa cô và tôi thì hôm đó chính miệng mẹ cô đã hủy bỏ rồi mà? Có nhiều người chứng kiến lắm, nếu cô cần tôi sẽ gọi họ...

Nước mắt Uyển trào ra nhưng cô cố gắng bấu tay vào gốc cây bên đường để đứng cho thật vững.

Đáng ra Uyển muốn nhắc lại những kỷ niệm đẹp của hai người, nhưng trước thái độ đó của Khiêm, Uyển không thể nào nói tới chuyện tình cảm được.

Và tự nhiên cô lại nói:

- Được rồi! Anh cưới vợ cũng không sao, nhưng trước khi cưới vợ xin anh hoàn lại cho tôi toàn bộ số tiền tôi đã đưa cho anh mấy năm nay...

Khiêm bật cười hô hố.

- Ô là la... lại có chuyện đó nữa à? Cô giỏi thật, cô hay thật đấy! Cô muốn ăn vạ để bắt tôi phải cưới cô đấy à? Nè, nói thật cho tôi biết đi, có phải cô đã lỡ chung đụng với thằng nào rồi nên muốn bắt chẹt tôi để tôi đứng ra đổ vỏ ốc phải không?

Đến nước này thì Uyên không còn lời lẽ nào để nói với Khiêm nữa rồi, cô vung tay vả một phát thật mạnh vào mặt Khiêm rồi vùng bỏ chạy, phía sau lưng tiếng cười khả ố của Khiêm vang lên từng chập...

Uyên đau đớn vô cùng. Nỗi đau của cô không ai thấu hiểu nổi. Có thể mọi người biết cô đau vì Khiêm bỏ cô để đi lấy vợ, nhưng không ai biết ngoài nỗi đau vì bị mất tình yêu, Uyên còn đau đớn hơn khi nhận ra suốt bao nhiêu năm qua Khiêm chỉ đóng kịch trước mặt mình để lừa đảo lấy đi của cô tất cả: Sự trinh bạch của đời con gái, tình yêu, lòng tin và cả tiền bạc nữa...

Uyên thấy mình đúng là một kẻ đáng bỏ đi, một kẻ không ra gì! Suốt từng ấy năm gần gũi với loại người đốn mạt như vậy mà cô chẳng mảy may nhận ra điều gì. Trong mắt cô, Khiêm luôn là một người tốt nhất, hiền nhất và đáng yêu nhất, đáng để cô hy sinh nhất...

Giờ đây Uyên còn lại gì? Không, không còn gì cả ngoài nỗi đau tê tái mà có lẽ đến cuối đời cô cũng sao nguôi được, và còn lại nỗi nhục nhã ê chề mà cô phải cắn răng gánh lấy một mình không thể san sẻ cùng ai...

Uyên đã sống vật vờ nhiều ngày qua, ban đầu mẹ Uyên còn đay nghiến, mắng mỏ, nhưng về sau thấy Uyên thảm hại quá bà đâm ra thương con gái, hết lời an ủi động viên.

Nhưng càng an ủi, Uyên càng đau đớn nhiều hơn. Cô giống như một cái xác không hồn sống lắt lay qua ngày qua tháng.

Hôm qua nhà Khiêm rộn ràng chuẩn bị cho lễ cưới Uyên co ro trong phòng và nghĩ tới cái chết.

Sáng nay cả nhà đi vắng, đây là cơ hội tốt cho Uyên thực hiện ý đồ. Cô lê người ra bờ ao sau nhà...

Cái ao này rất sâu và rộng, chỉ cần nhào xuống đó là vĩnh viễn không còn buồn khổ nữa, không còn đau đớn nữa... Tiếng nhạc xập xình, tiếng "dô, dô" vang vọng từ nhà Khiêm càng làm Uyển đau tê tái.

Giờ này chắc người ta đã đón dâu về rồi đó! Chắc Khiêm đang sung sướng đứng bên vợ để làm lễ tơ hồng. Rồi họ sẽ sống trong căn nhà đó, căn nhà mà từng viên gạch, từng tấm tôn đều làm bằng mồ hôi nước mắt của cô. Rồi mai đây họ sẽ có con, chiều chiều đưa bé sẽ chạy nhảy vui đùa trên mảnh sân trước nhà, mảnh sân mà Khiêm đã từng vẽ ra cảnh cô và anh cùng đàn con quây quần bên nhau mỗi tối để ngắm trăng...

Nước mắt Uyển nhòe nhoẹt trên gương mặt. Cô mím môi, nhắm mắt lại cố nhắc tấm thân nặng nề của mình lên để nhào xuống nước.

Nhưng thật kỳ lạ, cả người cô như bị đóng đinh, không thể nào nhắc lên được. Cô cứ ngồi đó và khóc, khóc ròng...

- Ông trời ơi, con đã làm gì gây nên tội lỗi mà ông nỡ đày đọa con như vậy? Con đã yêu thương hết lòng sao người ta lại có thể đối đãi với con một cách tàn nhẫn đến như vậy hử ông trời? Những ngày tháng sau này con sẽ phải sống sao đây? Làm sao con sống được nữa? Khi mà giờ đây con đã hoàn toàn mất lòng tin vào con người rồi, ông trời ơi... Con xin ông, con van ông hãy tiếp thêm cho con nghị lực để con tự kết thúc cuộc sống của mình... Con không thể sống được nữa con không muốn sống thêm một giây một phút nào nữa hết, ông trời ơi...

Uyển khóc lả người và cô đã gục xuống ngất đi bên bờ ao vắng vẻ...

*

* *

Không biết đã trôi qua bao nhiêu thời gian, Uyển chợt tỉnh dậy và cảm nhận mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Mở mắt ra nhìn xung quanh, Uyển thấy mình đang nằm trên một chiếc giường gỗ đơn sơ trong một căn phòng nhỏ. Có lẽ trời đã nhá

nhem tối, trong phòng lại không có đèn đuốc gì nên Uyển chỉ thấy mọi vật một cách mờ mờ không rõ lắm.

Cô muốn cất tiếng kêu nhưng cổ họng cô đang khát cháy, khô khốc không thể phát ra lời. Muốn ngồi dậy cũng không ngồi dậy nổi nên Uyển đành nằm im chờ đợi.

Mãi một lúc thật lâu, khi mảng ánh sáng mờ nhạt phía bên ngoài mất hẳn cô mới nghe có tiếng chân người và thấy một ánh sáng nhỏ di chuyển hướng vào nhà.

Uyển định thần nhìn kỹ thì thấy đó là một người đàn ông đứng tuổi, vẻ mặt khắc khổ, đang cầm trên tay một cây nến trắng tỏa ánh sáng lạnh lùng leo lét.

Thấy Uyển cố chống tay gượng ngồi dậy, người đàn ông hấp tấp tới bên cạnh lại:

- Ấy ấy cô cứ nằm im đó nghỉ ngơi đi! Cô yếu lắm, đừng gắng gượng sẽ không tốt đâu!

Uyển lúng túng đáp:

- Dạ... tôi... sao tôi lại ở đây nhỉ?

Người đàn ông lặng lẽ cầm cây nến tới đặt lên một chân đế có sẵn trên chiếc bàn gỗ cạnh đó, rồi từ từ nói với Uyển:

- Tình cờ tôi phát hiện ra cô bị ngất xỉu bên cạnh bờ ao và hiểu được đôi chút về hoàn cảnh của cô nên tôi đã mạo muội đem cô về đây, vì tôi sợ nếu cứu cô tỉnh lại mà vẫn để cô ở lại đó, biết đâu cô sẽ không đủ bình tĩnh và sẽ gây ra những điều không hay...

Uyển ngờ ngác hỏi:

- Ông nói... ông hiểu được hoàn cảnh của tôi... là sao?

Người đàn ông cười buồn:

- Rồi từ từ tôi sẽ kể cho cô nghe hết. Nhưng trước tiên tôi muốn khuyên một điều, cô đừng đại dốt hủy đi mạng sống của mình. Dù bất cứ ở vào hoàn cảnh nào, dù khắc nghiệt đến đâu, chúng ta cũng cần bảo vệ lấy mình cô ạ!

Uyển khẽ lắc đầu. Cô nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt lại chảy dài xuống má:

- Ông không hiểu... ông không hiểu lúc này tôi đang phải chịu đựng những nỗi đau đơn ê chề đến mức nào đâu! Tôi giữ lại mạng sống này để làm gì kia chứ? Cuộc sống còn có ý nghĩa gì với tôi nữa đâu? Giá mà ông giúp cho tôi được chết đi chắc là tôi sẽ cảm ơn ông nhiều lắm...

Người đàn ông nhìn Uyển xót thương:

- Cô nghĩ chết đi là thoát khỏi những đau buồn sao? Sao cô không thử đặt mình vào hoàn cảnh đã chết rồi mà vẫn không thoát được vì nợ đời chưa trả hết. Lúc đó hồn phách cô sẽ vật vờ không nơi nương tựa, cô nhìn thấy mọi người mà không ai nhìn thấy cô người ta nói gì, làm gì thậm chí suy nghĩ gì cô cũng biết hết nhưng cô có níu kéo họ thì họ cũng không hay. Lúc đó cô còn đau đớn đến mức nào nữa? Sao cô không thử nghĩ vậy đi...

Uyển tức tưởi:

- Ông đừng khuyên tôi, ông đừng dọa tôi, ông làm như ông đã từng chết rồi vậy...

Uyển lại chống tay ngồi lên. Người đàn ông tới bên giúp đỡ cô ngồi tựa vào tường, rót đem lại cho cô một ly nước và thông thả nói:

- Nếu tôi bảo tôi đã từng chết rồi thì liệu cô có tin không?

Uyển uống hết ly nước, lắc đầu ngao ngán:

- Lúc này tôi thật sự không còn lòng dạ nào để nói đùa với ông đâu, xin ông đừng phiền...

Rồi nhìn ra ngoài trời, Uyển giật mình nói:

- Thôi, tôi xin phép về nhà, trời đã tối rồi!

Vừa nói, Uyển vừa bỏ chân xuống đất loạng choạng đứng lên.

Người đàn ông ngồi im nhìn cô và nói nhỏ:

- Cô chưa đi nổi đâu! Cô cứ yên tâm ở lại đây nghỉ một đêm đi, tôi đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì với cô đâu!

Uyển cười khẩy:

- Ông tưởng tôi còn sợ chuyện gì? Giờ đây đối với tôi tất cả không còn gì là quan trọng hết, cho nên dù chuyện gì xảy ra đi nữa cũng không làm tôi sợ hãi đâu, vì tôi đã ném đủ hết rồi, đã đi tới cái tột đỉnh của khổ đau rồi ông ạ! Tôi muốn về là vì tôi không muốn ở lại đây thôi...

- Thế thì tùy cô, tôi không ép. Nhưng tôi nói trước, cô không đủ sức đi về đâu!

Người đàn ông buồn rầu nói.

Uyển không trả lời. Cô lần tay vịn vách tường lần mò ra cửa.

Đứng ở bậc cửa, Uyển không sao nhìn được ngoài kia là đâu, vì xung quanh cô chỉ là một màn đêm đen kịt, dày đặc như có ai đó lấy một tấm vải đen trùm lên hết bầu trời, không để sót lại một ngôi sao nào, dù là ở tận cuối chân trời xa thẳm đằng kia...

- Đây là đâu?

Uyển ngơ ngác hỏi.

Người đàn ông vẫn ngồi bất động trên ghế lên tiếng trả lời cô:

- Đây là cõi hư vô...

- Tôi không đùa với ông!

Uyển hét lên tức giận.

- Tôi cũng có đùa với cô đâu!

Người đàn ông điềm tĩnh nói.

Uyển quay phắt người lại, nhìn chăm chú vào mặt ông ta:

- Ông nói đi, nói cho tôi biết đi! Đây là đâu? Có cách xa nhà tôi lắm không? Ông đem tôi về đây bằng cách nào? Và bây giờ làm sao tôi mới trở về nhà tôi được?

Người đàn ông lấy ngón tay quét ngang mấy giọt sấp đèn cầy đang nhều xuống, ông đưa lên ngang mắt quan sát như nhà nghiên cứu đang cố tìm ra điều gì bí ẩn bên trong đó vậy. Mãi một lúc sau ông mới nói:

- Đây là một nơi không xa nhà cô mấy, nhưng cũng không phải là gần. Tôi đem cô về đây bằng cách nắm tay cô dẫn đi. Nếu cô muốn trở về nhà thì cô cứ bình thản lên chiếc giường này và ngủ một giấc, có vậy mới đủ sức khỏe mà về nhà chứ!

Uyển vô cùng tức giận trước câu trả lời kiểu huề vốn của ông ta. Cô muốn hét lên, muốn đập phá cho hả giận nhưng thật sự cô không còn mấy sức lực để làm việc đó.

Nước mắt trào ra, Uyển nghẹn ngào và bỗng nhiên cô thấy thật tội nghiệp cho thân mình quá! Cô đã và đang bị người đời giễu cợt. Người cô yêu thương giễu cợt cô, và bây giờ đến một người hoàn toàn xa lạ này cũng đem cô ra làm trò đùa nữa hay sao?

Chừng như đọc được ý nghĩ của Uyển, người đàn ông chậm chạp đứng lên đi ra cửa nhẹ nhàng dìu cô trở lại giường và nói:

- Cô đừng nghĩ tôi đang đùa giỡn với cô. Những gì tôi nói với cô là sự thật hoàn toàn. Đây là một nơi lơ lửng giữa hai cõi âm dương, là nơi mà những vong hồn vất vưởng tạm lấy làm chốn nương thân chờ ngày mãn số...

Uyển kinh ngạc:

- Ông nói sao? Đây là nơi... là nơi của những vong hồn...?

Người đàn ông khe khẽ gật đầu.

- Vậy là tôi đã chết rồi sao?

Uyển hỏi như reo lên.

Người đàn ông lắc đầu:

- Không, cô vẫn chưa chết! Giờ này thân xác cô vẫn còn ấm nóng, trái tim cô vẫn còn đập dù nó đã rất mệt mỏi rồi. Giờ này ở nhà cô

mọi người đang ra sức chạy chữa để cô được sống lại... Cô hãy nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi cho lại sức rồi quay về đoàn tụ với họ...

Uyển níu lấy tay người đàn ông khóc ròng:

- Không... không...! Tôi xin ông, tôi xin ông hãy cho tôi ở lại đây, đừng bắt tôi phải trở về nơi đó... Tôi chán sống kiếp người lắm rồi ông ơi...

Người đàn ông vỗ nhẹ nhẹ lên bờ vai đang run lên theo từng cơn nước nở của Uyển, ông ấn cô ngồi xuống giường và nói:

- Cô có biết cuộc sống ở đây như thế nào không mà đòi ở lại đây? Ở đây không hề có ánh mặt trời, cũng không có trăng sao. Tất cả chỉ là màn đêm đen tối hoặc ánh sáng mờ nhạt âm u... ở đây không có tiếng cười, không có gì cả... Đã rất nhiều người ân hận khi tới đây. Cuộc sống ở trần gian tuy lắm khổ đau nhưng vẫn có ý nghĩa, còn ở đây ngày tháng cứ lê thê, linh hồn vất vưởng, sống không ra sống, chết không ra chết. Muốn trở về dương thế cũng không được, mà muốn xuống âm ty cũng không xong. Trở thành những kẻ vô thừa nhận, tồn tại mà như không tồn tại, hiện diện đó mà như không hề có mặt... Cuộc sống như thế đau đớn lắm cô à... Tại vì cô chưa trải qua, cô cứ nghĩ tìm tới cái chết là trốn chạy được bao nhiêu niềm đau mà mình phải đeo mang, nhưng cô có biết không, nơi này chính là nơi nỗi đau đớn hiện diện rõ ràng nhất. Cô hãy nghe lời tôi đi, cô phải quay về với cuộc sống của mình... Rồi tất cả những nỗi đau kia sẽ nguôi dần theo năm tháng... Không có cái gì tồn tại mãi với thời gian đâu, cô nên nhớ điều đó để đừng quá bi quan. Hết mưa chắc chắn trời lại sáng!

Người đàn ông nói thật nhiều nhưng không sao lay chuyển được Uyển.

Cô cứ khóc ròng, cứ một hai đòi được ở lại đây mà không chịu về nhà.

Uyển rất sợ cảnh ngày ngày phải chạm mặt vợ chồng Khiêm, phải chứng kiến họ bên nhau hạnh phúc, cô biết sức mình sẽ không chịu đựng nổi cảnh đó đâu.

- Tôi cũng đã làm tưởng như cô! Tôi đã quá phần uất khi người vợ mà tôi hết lòng yêu quý cưng chiều lại đi cầu kết với thằng bạn thân nhất của tôi để hãm hại tôi. Mất vợ, mất cả gia tài, lại còn phải mang nhiều điều tiếng không hay, tôi đã đại dốt tìm tới cái chết. Cứ tưởng thế là xong, thế là chấm dứt được mọi nỗi đau trần thế. Nhưng cô có biết không, ở đây, ngày ngày tôi lại nghe được, thấy được những cảnh âu yếm của vợ tôi và người đàn ông đó, những cảnh mà nếu còn sống thì tôi sẽ không chứng kiến được đâu, rồi tôi còn thấy được nỗi đau của các con tôi. Tôi hối hận quá, nhưng tất cả đã muộn màng rồi. Giờ đây tôi chỉ là một linh hồn nhỏ bé, nghe được, thấu hiểu được hết mọi điều nhưng lại không làm gì được, không giúp gì được cho các con tôi. Giả sử như tôi còn sống thì mọi việc sẽ khác đi. Có thể tôi mất vợ, mất gia tài, mất danh dự... mất tất cả nhưng tôi còn có thể lo được cho các con, còn có thể yêu thương chúng... Nếu cô chết đi, ngày ngày nhìn thấy gia đình mình, thấy mẹ mình, cô sẽ không chịu nổi đâu. Và ngay cả những điều mà cô muốn trốn tránh, những điều mà vì nó cô mới tìm tới cái chết... cô cũng không sao trốn được. Cô sẽ phải chứng kiến nó mỗi ngày, đối diện nó mỗi ngày...

Người đàn ông vẫn kiên nhẫn phân tích điều hơn lẽ thiệt cho Uyên nghe.

Cô khóc là người và không ngồi vững nữa mà từ từ nằm xuống rồi thiếp đi lúc nào không biết.

*

* *

Có tiếng ồn ào, tiếng chân bước vội vã làm Uyên chợt thức giấc. Vừa hé mắt ra, một luồng ánh sáng chói lòa làm cô vội vàng nhắm ngay lại. Một lúc sau mới từ từ mở ra lần nữa.

- Ô kìa, lạ chưa? Đây là căn phòng quen thuộc của cô mà? Và trước mắt cô là gương mặt gầy gò của mẹ. Ôi, sao tóc mẹ lại bạc nhiều thế kia? Uyên muốn kêu lên, nhưng cô chỉ mới mấp máy môi chưa kịp phát ra tiếng đã nghe mẹ cô reo lên mừng rỡ:

- Tỉnh rồi! Nó tỉnh lại rồi!

Có tiếng người nói chuyện lao xao, rồi có vật gì đó chạm khẽ vào môi Uyên. Cô nhận thấy môi mình ẩm và ướt. Đúng rồi, chắc mẹ đang cho cô uống nước, chỉ có mẹ mới biết Uyên đang khát cháy cả cổ đây!

Uyên hé môi cố nuốt trọn những giọt nước ít ỏi mà mẹ thấm vào môi mình rồi mở hân mắt ra.

Mẹ, dì và những người thân yêu đang đứng quanh cô, nét mặt ai cũng căng ra, vừa lo lắng vừa mừng rỡ.

Thấy Uyên mở mắt và có vẻ đã nhận biết được mọi người xung quanh, mẹ Uyên òa khóc:

- Trời ơi, cảm ơn trời Phật thương tình! Con tôi đã tỉnh lại rồi! Hai hôm nay con làm mẹ lo sợ biết bao...

Uyên cố nhấc tay mình lên để nắm lấy tay mẹ. Nước mắt cô cũng lăn dài, nhưng bây giờ không còn là những giọt nước mắt khổ đau nữa mà là những giọt nước mắt hối hận vô biên.

Uyên đã nhớ lại tất cả, nhớ việc tự tử không thành, nhớ lại cõi hư vô mà hồn mình đã tới và nhớ rất rõ những lời người đàn ông đã nói.

Bây giờ thì cô đã thật sự hiểu rồi!

Hai ngày sau nữa thì Uyên đã hoàn toàn tỉnh táo. Cô ăn uống và lại sức rất mau.

Dù mẹ ngăn cản nhưng Uyên vẫn nhất định bắt tay vào công việc buôn bán như bình thường.

Người xa lạ nhìn vào không thể tin được cô chính là kẻ đau khổ vì tình mới vừa suýt chết. Cô làm việc, nói cười một cách bình thản như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Một vài người tốt bụng thấy cô như thế cũng thầm ái ngại trong lòng, còn những kẻ xấu thì tò mò, muốn hiểu rõ tâm tư Uyên nên nhiều lần thử nhắc tên Khiêm trước mặt cô:

- Nghe nói vợ chú Khiêm vừa cần bầu rồi, nhanh thiết cô Uyên há? Mới cưới đây mà...

Uyên trả lời tỉnh bơ:

- Hai người đó cũng đâu còn trẻ tuổi gì nữa, phải để cho người ta tranh thủ có con chứ, kẻo không sau này cha mẹ già nuôi con mọn thì khổ!

Người ta quá bất ngờ trước thái độ tỉnh queo của Uyên, họ không chấp nhận kết quả đó, mà cái họ muốn là phải trông thấy Uyên đau đớn hoặc ít ra cũng phải tái mặt quay đi để che giấu cảm xúc. Bởi thế khi chăm chú nhìn vẫn không thấy gì khác ngoài sự dửng dưng, họ lại bồi thêm một cú nữa đau hơn để thử thách cô:

- Chú Khiêm lấy vợ rồi, bao giờ thì đến lượt cô Uyên lấy chồng đây?

Uyên phá ra cười:

- Khi nào có người đến hỏi cưới thì cháu mới lấy chồng được chứ, chẳng lẽ dì bảo cháu chạy ra đường lấy đại một người về làm chồng sao?

Chính thái độ dửng dưng và những câu pha trò tếu táo của Uyên đã giúp cô tránh được sự xoi mói của những người nhiều chuyện. Bởi vì những người đó chỉ cảm thấy thích thú khi lời nói của mình làm cho người khác đau đớn hoặc xấu hổ mà thôi! Chứ một khi không làm được điều đó thì họ chán, không thêm quan tâm nữa.

Thật ra trong sâu thẳm lòng Uyên, cô vẫn chưa quên Khiêm được. Làm sao có thể quên đi một người mà mình đã hết lòng thương yêu một cách nhanh chóng như vậy được? Nhưng Uyên đã xác định được một điều, dù cô thương yêu cách mấy thì cô cũng không giữ được Khiêm, dù cô đau khổ cách mấy cũng không làm được gì hòng cứu vãn... Vậy thì thôi, cô sẽ cố gắng quên, cố gắng sống vui để ít ra mẹ cô và những người thân bên cạnh được yên lòng, không phải lo lắng gì thêm cho cô nữa.

Cô thầm nhủ với lòng, một kẻ khốn nạn như Khiêm không xứng đáng để cô phải rơi nước mắt. Chẳng qua cô khóc là vì tự thương lấy bản thân mình thôi, là vì thấy mình sao khờ khạo quá, ngây thơ

quá, bị người ta lừa gạt đến trắng tay mà vẫn không hay biết, chỉ biết được khi người ta thắng thùng đá ột đá đau điếng cả người!

Thôi, tất cả những gì mất đi cô cố xem như là một tai nạn. Cô tự an ủi mình: Tại phần số mình nó vậy. Không giữ được thân, không giữ được tiền của.

Thì cứ coi như mình vừa trải qua một tai nạn thập tử nhất sinh, thân thể và tinh thần đều bị thương tổn nặng nề, bầm dập tả tơi... mình phải bỏ ra một số tiền lớn mới cứu được mạng sống. Thế đấy, hãy xem là như thế để đỡ phải đau buồn...

Ngày ngày, Uyển luôn nhắc nhở mình điều đó, riết rồi như một phép tự kỷ ám thị, cô cảm thấy như đó là một sự thật, thế cho nên nỗi đau cũng dần dần sớm nguôi nhạt trong cô.

Nói về vợ chồng Khiêm. Lúc mới cưới ai nhìn vào cũng cho đó là một cặp vợ chồng vô cùng hạnh phúc, xứng lứa vừa đôi.

Diễm - vợ Khiêm, là một trong những mối hàng của mẹ Uyển. Do sự giao tiếp làm ăn nên hai người thường xuyên gặp gỡ tiếp xúc nhau. Khiêm lóa mắt vì sự hào nhoáng bên ngoài của Diễm. Còn Diễm, cô chẳng yêu thương gì Khiêm, chẳng qua cô có một người tình là Việt kiều, nhưng anh ta là người đang có vợ con, nên mối quan hệ giữa Diễm và anh ta chỉ nằm trong bóng tối.

Do bất cẩn, Diễm đã có thai với anh chàng Việt kiều đó, cô lại không muốn phá bỏ cái thai đó đi vì cô thật sự yêu thương người đàn ông ấy, cô muốn có với người đó một kỷ niệm không thể phai nhòa.

Nhưng đồng thời Diễm cũng không muốn thanh danh mình ô uế, không muốn mình trở thành đầu đề bàn tán của những kẻ ngồi lê đôi mách, và cô cũng muốn đứa con mà cô sinh ra sẽ được sống trong một gia đình đàng hoàng như bao nhiêu đứa trẻ khác.

Sau nhiều lần tiếp xúc với Khiêm, Diễm nhận thấy Khiêm là một thanh niên đẹp trai, ăn nói khôn ngoan có thể giúp đỡ cho cô trong việc buôn bán. Mà quan trọng hơn cả, Diễm nhận ra được một điều, nếu có đồng tiền trong tay thì cô sẽ rất dễ dàng điều khiển Khiêm theo ý muốn của mình!

Chính vì lý do đó mà Diễm đã chọn Khiêm làm cha cho đứa con mà cô đang mang trong bụng.

Khiêm lại không biết những điều đó. Khiêm cứ ngỡ Diễm bị khuất phục bởi vẻ đẹp tài tử và những lời ngọt ngào đường mật của mình.

Thật sự trong lòng Khiêm cũng có một chút tình cảm với Uyển chứ không phải không có. Tuy nhiên tình cảm đó không đủ lớn để đề bẹp được lòng tham của Khiêm.

Khiêm biết Uyển đã dốc hết tiền ình rồi, hai người cưới nhau về sẽ phải làm lại từ đầu thôi, vì gia đình Uyển cũng đâu giàu có gì đâu, chẳng qua do Uyển biết lo xa, biết dành dụm nên mới có được số vốn đó mà thôi.

Còn nếu Khiêm lấy Diễm thì nghiêm nhiên sẽ trở thành chủ nhân của ngôi nhà lầu ba tầng ở ngay mặt tiền, cộng với mấy lô đất ở toàn những nơi đắc địa mà trong tương lai có thể tính từ tiền tỉ trở lên.

Khiêm tưởng thế nên đã thật nhẫn tâm đối với Uyển, có như vậy mới nhanh chóng rũ bỏ được Uyển, tránh được những lằng nhằng không tốt về sau.

Và cũng vì tưởng thế nên Khiêm giống như người bị té từ trên cao xuống khi phát hiện ra Diễm đã có thai với người khác trước khi về làm vợ mình!

Cắn răng nuốt nhục, cố gắng nghĩ tới gia tài đồ sộ của Diễm để tự an ủi mình, nhưng một lần nữa Khiêm đau đấng người khi biết toàn bộ gia sản, Diễm đã rất khôn ngoan để riêng ngoài danh mục tài sản chung của vợ chồng! Có nghĩa là Khiêm cưới Diễm nhưng sẽ không xớ múi gì được vào gia tài của Diễm!

Hồi chưa cưới, đối với Khiêm, Diễm rất hào phóng. Nhưng khi cưới nhau rồi Diễm lại chi li từng đồng, kiểm soát từng đồng, hôm nào Khiêm lờ vui với bạn bè chi tiêu hơn số tiền qui định mỗi ngày là hôm đó Diễm nổi tam bành, không nể nang gì tới mẹ chồng:

- Anh đừng có tưởng tôi là cái mỏ vàng để anh đào khoét đâu nhé! Tôi làm ra tiền cũng cực khổ vất vả lắm, nuôi anh, nuôi cả gia đình

ăn mặc đầy đủ vậy là quá tốt rồi, anh đừng được nước làm càn...

Khiêm chỉ biết nhịn nhục cho qua. Khiêm rất muốn quát mắng lại, nhưng biết nói sao đây? Khi biết ra sự thật người ta sẽ còn chê cười chứ đâu có ai bênh vực hay thương hại mình đâu! Nghĩ vậy nên Khiêm không bao giờ dám nhắc tới chuyện cái thai trong bụng Diễm.

Diễm được nước càng ngày càng lấn tới. Cuộc sống vợ chồng đối với Khiêm lúc này thật sự giống như một địa ngục ở ngay giữa trần gian.

Và hơn lúc nào hết, Khiêm cảm thấy ăn năn hối hận vì những điều mình đã làm đối với Uyển.

Đã nhiều lần vô tình gặp Uyển trên đường, Khiêm chỉ muốn gọi Uyển đứng lại để nói với cô một lời xin lỗi nhưng tiếng nói tắt nghẹn nơi cổ họng, không sao thốt lên lời được.

Khiêm suy nghĩ, tính toán đủ mọi bề, muốn có được một số tiền khá để trả lại cho Uyển hồng để lương tâm mình nhẹ đi đôi chút, nhưng hoàn toàn không có cách nào khả thi.

Bởi vì, sống với Diễm trên danh nghĩa vợ chồng, nhưng thực tế Khiêm chỉ là một kẻ làm công không hơn không kém. Mỗi ngày Khiêm được Diễm phát ấy ngàn đủ để cà phê, thuốc lá. Cơm ăn áo mặc đã có Diễm lo, Khiêm không còn cơ hội nào tiếp xúc với tiền bạc nữa.

Mà cái số vốn riêng của Khiêm trước đây do Uyển đưa cho cũng đã bị Diễm sáp nhập vào vốn của mình, nên hiện tại Khiêm trở thành kẻ trắng tay.

Đôi khi Khiêm chán nản, muốn chia tay Diễm, nhưng nghĩ lại Khiêm không đủ can đảm. Vì dẫu sao giờ đây cuộc sống của Khiêm và mẹ Khiêm vẫn được đảm bảo no cơm ấm áo. Nếu buông Diễm ra, Khiêm phải ra đi với hai bàn tay trắng, chắc chắn Uyển không bao giờ chấp nhận Khiêm lần nữa, rồi Khiêm biết sống sao đây?

Lâu nay Khiêm đã quen sống dựa vào Uyển, vừa buông Uyển ra Khiêm đã dựa ngay vào Diễm rồi Khiêm không nghĩ mình có thể tự đứng vững một mình được.

Thế cho nên dù cay đắng lắm, bức bối lắm, nhục nhã lắm nhưng Khiêm vẫn phải cắn răng nín chịu không một lời than oán cùng ai. Và giờ đây, thỉnh thoảng Khiêm lại cười thầm mai mỉa mình: "Bụng làm dạ chịu chớ có than van...!"

Trong một lần cãi nhau kịch liệt với Diễm, Khiêm điên tiết muốn ra tay phá hủy tất cả rồi mọi việc có ra sao thì ra. Giữa lúc hừng hực đó, có người tới trả cho Diễm một món tiền lớn. Diễm đang ở nhà sau, cũng giống như những lúc Diễm đi đâu vắng nhà, Khiêm ký nhận thay Diễm. Những lần trước không bao giờ Khiêm dám giấu nhem số tiền mình nhận để tiêu xài riêng, vì Khiêm rất sợ những trận tam bành của Diễm.

Riêng lần này, Khiêm đang nổi máu điên, không còn nghĩ gì tới hậu quả nữa. Vừa dứt túi số tiền gần chục triệu đồng, Khiêm nhanh nhẹn thay quần áo bỏ đi ra ngoài.

Nổi cay đắng dâng lên ứ nghẹn trong Khiêm. Mang danh chồng Diễm, dù gì cũng là một ông chủ nhỏ vậy mà cả cái xe gắn máy của mình, do chính Uyển mua cho, mà mình cũng không được làm chủ.

Toàn bộ giấy tờ Diễm cất giữ hết, khi nào cần đi đâu phải nói rõ ràng nơi đi nơi đến, khi nào được sự đồng ý của Diễm thì cô ta mới đưa giấy tờ, chìa khóa xe cho...

Khiêm vừa lau bầu đá văng một chiếc vỏ chai bên đường thì vừa lúc chiếc xe đồ Sài Gòn trở tới.

Đang chán đời, muốn bỏ đi đâu đó cho khuây khỏa mà chưa biết đi đâu trong cái địa phương nhỏ xíu này, trông thấy chiếc xe đồ đang bóp kèn tin tin, gọi khách, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Khiêm. Thế là Khiêm nhảy tót lên xe, nghiêm nhiên đi Sài Gòn một chuyến, và lòng Khiêm cảm thấy lâng lâng, trong túi mình có đến chục triệu, lo gì!

Lên tới Sài Gòn, Khiêm trở nên lúng túng. Không quen ai, không biết đường đi nước bước ở nơi đây, Khiêm cứ lớ ngớ đứng như câu "dân quê lên tỉnh".

Trời sắp tối rồi, chẳng lẽ bây giờ lại đón xe quay ngược trở về? Không, không thể được! Mình phải làm cho nó một trận để nó biết

mặt mà nể nang mình, không cho nó trèo lên đầu lên cổ mình nữa! Hừ, đừng tưởng ông đây là con rối trong tay muốn giật kiểu nào thì giật! Tức nước sẽ vỡ bờ thôi cô ạ! Tôi phải trả thù cô, cho cô biết mặt!

- Anh Hai ơi, anh đi đâu mà nãy giờ tôi thấy anh cứ loanh quanh ở đây hoài vậy? Anh đi đâu lên xe tôi chở đi cho, lấy giá rẻ thôi mà, đừng sợ...

Một anh xe ôm rề sát bên Khiêm chào mời.

Khiêm lúng túng, nói dối:

- Tôi... à, tôi tìm nhà người quen mà bỏ thất lạc địa chỉ rồi, nên không biết đi đâu...

- Anh có nhớ nhà người quen của anh nằm ở đoạn đường nào? Phường nào, quận nào không? Tôi sẽ chở anh đến đó hỏi thăm từng nhà...

Người xe ôm nhiệt tình.

Khiêm thoái thác:

- Không... không... Tôi... tôi không nhớ đường nào cả!

- Nhưng chắc ở quận nào thì anh nhớ chứ?

Người xe ôm vẫn không thôi.

Khiêm đáp bừa:

- Nhớ, ở quận Năm!

Anh xe ôm cau mày suy nghĩ một lát rồi reo lên:

- Tôi nghĩ ra rồi, bây giờ tối rồi, anh không thể tìm được nhà ngay đâu! Để tôi chở anh đi tìm một phòng trọ nào đó nghỉ đỡ đêm nay, rồi sáng mai anh ra ủy ban phường, nói tên họ, quê quán của người quen, cán bộ ở phường họ tra sổ sẽ tìm ra ngay thôi mà!

Khiêm chẳng quan tâm gì đến chuyện tra sổ tra sách nhưng nghe nói tới phòng trọ nghỉ qua đêm là Khiêm đồng ý liền, vì lúc này Khiêm cũng rất cần một nơi để nghỉ qua đêm nay.

Anh xe ôm nhiệt tình chở Khiêm đi vòng vòng, bảo là để kiếm nơi nào vừa sạch sẽ vừa giá cả phải chăng. Cuối cùng, anh ta dừng lại trước một căn nhà trông có vẻ khá sang trọng và nói với Khiêm:

- Anh vô đây nghỉ đi, ở đây người ta tính giá bình dân lắm, đừng thấy nhà cửa sang vậy mà sợ!

Rồi anh ta nháy mắt nói thêm:

- Nếu anh có nhu cầu, thì cái khoản "em út" kia cũng có sẵn, cũng rất bình dân...

Khiêm cười, trả tiền xe và nói mấy câu cảm ơn xã giao rồi lững thững đi vào.

Ngay đêm đó, sẵn có tiền trong tay, sẵn đang muốn trả thù Diễm, sẵn đang buồn tình... Rất nhiều cái sẵn ấy đã khiến Khiêm lần đầu tiên buông thả mình vào vòng tay mơn man của đám gái làng chơi đặc mùi son phấn rẻ tiền!

Khi đã thỏa mãn và ngủ một giấc ngon lành, sáng ra Khiêm bắt đầu cảm thấy hơi lo lo khi số tiền trong túi mình đã vơi đi quá nửa. Tiền xe, tiền trọ, tiền cho khoản tế nhị kia cũng không đến nỗi hao phí như vậy, chỉ là do trong lúc bốc đồng, Khiêm đã vung tay boả cho các em một cách quá trớn để được thấy mình trở thành một người đàn ông đáng nể trong mắt các em.

Sáng, không kịp uống ly cà phê, Khiêm vội vã ra bến xe để trở về nhà, trong đầu đang vạch ra nhiều lý do để đối phó với Diễm. Khi cơn điên của Khiêm đã qua đi, Khiêm lại trở về là một thằng đàn ông vô cùng hèn hạ!

*

* *

Lần đó, khỏi phải nói cũng biết Khiêm phải chịu đựng những lời mắng chửi, khóc lóc và nguyên rủa đến mức nào của Diễm, và cũng từ hôm đó, Khiêm càng bị Diễm quản lý chặt chẽ hơn.

Diễm sinh con, một bé gái nặng ba ký tư xinh như một con búp bê. Mọi người xung quanh ai gặp Khiêm cũng chúc mừng, ngay cả mẹ

Khiêm cũng quỳnh quáng mừng vui lo lắng cho cháu nội, chỉ riêng mỗi một mình Khiêm là thờ ơ như chuyện đó không có gì dính dáng tới mình. Mà không dính thật! Chỉ mỗi Khiêm và Diễm biết điều đó.

Từ ngày có con, Diễm càng coi Khiêm không ra gì mẹ con Khiêm ngày càng giống những người ở đợ trong nhà Diễm.

Không chịu đựng nổi sự hà khắc vô lý của con dâu, mẹ Khiêm dù rất quyến luyến cháu nội nhưng cũng đành bỏ về ở nhà mình.

Bởi vì, mỗi lần bà bế con bé thì Diễm lại giằng lấy khi thì lấy cớ cho nó uống sữa, khi thì thay áo thay quần cho nó. Bà nhận ra rõ ràng Diễm không muốn bà chạm vào con gái của cô!

Đã có đôi lần bà than phiền với Khiêm về điều đó nhưng Khiêm chẳng nói chẳng rằng, chỉ lắc đầu một cách ngao ngán.

Mãi đến một hôm, không chịu đựng nổi, bà gay gắt với Khiêm:

- Mà phải dạy vợ mà lại chứ! Dù sao con bé cũng là cháu nội của tao, phải cho tao cái quyền được bông ẵm nó chứ!

Khiêm cười cay đắng và nói như băng quơ khiến bà cảm thấy hết sức hoang mang:

- Thì mẹ cứ nghĩ nó không phải là cháu nội của mẹ đi, như vậy sẽ khỏe hơn! Như con vậy, mẹ có bao giờ thấy con đụng tới đứa bé chưa?

- Con nói sao? Con bé đó...

Bà mẹ hấp tấp hỏi.

Khiêm lảng đi:

- Con đâu có nói gì! Hoàn toàn không nói gì, mẹ muốn hiểu sao tùy mẹ...

Nói xong Khiêm bỏ đi ra ngoài để lại bà mẹ với thật nhiều thắc mắc trong lòng.

- Đúng rồi! Từ hồi vợ nó sanh tới hôm nay, chưa khi nào thấy nó ngó ngang tới con bé... Lẽ nào... lẽ nào đứa bé đó không phải là con của

nó? Mà cũng có thể lắm chứ! Xét ra con bé đâu có nét nào giống thằng Khiêm nhà mình đâu? Trời ơi... chẳng lẽ mẹ con mình thật sự bị quả báo hay sao hử Khiêm?

Bà khóc một lúc rồi rón lén vào phòng đứng ngắm con bé, cố tìm ra một chút gì đó phẳng phất giống Khiêm để lòng già được an ủi, nhưng thật sự dù có cố gắng đến đâu bà vẫn không tìm được chút gì hình ảnh con trai bà trên người của đứa bé.

Buồn tủi, thất vọng, day dứt lương tâm, bà lặng lẽ cuốn gói về lại nhà mình và ngày ngày nhớ lại cái hôm thằng Khiêm vui vẻ đem tiền về cho bà sửa lại nhà:

- Uyển đưa cho con bảo sửa lại nhà, hôm rồi tới chơi thấy mưa dột ướt chỗ mẹ nằm cô ấy không chịu nổi!

Nước mắt bà lăn dài trên đôi má nhăn nheo sầu muộn...

Khiêm đã quen rồi với cuộc sống bị kìm kẹp đầy tủi nhục, và Khiêm cũng không còn mong mỗi điều chi nữa, Khiêm tự dặn mình ráng mà sống để trả cho đời những gì mình đã vay mượn.

Vì nghĩ vậy nên Khiêm không lần nào gây gổ với Diễm nữa. Diễm sai biểu gì Khiêm cũng làm, nói gì Khiêm cũng gật. Khiêm bắt mình phải đóng tròn vai một người máy, một con chó trung thành chỉ biết tuân lệnh chủ.

Cứ tưởng đã nhẫn nhục vậy rồi thì cuộc sống của Khiêm sẽ được bình yên cho đến ngày xuôi tay nhắm mắt. Nhưng không ai biết được chữ ngờ, Khiêm lại vướng vào một căn bệnh nan y không thuốc chữa!

Mới đầu Khiêm chỉ đau ồm xoàng thôi, cũng không quan tâm tới chuyện thuốc men gì, vì cứ nghĩ giống như những lần trước, nóng lạnh, cảm ho gì cũng mặc, bỏ thí vài hôm sẽ tự khỏi.

Nhưng lần này thì nó không khỏi mà cứ kéo dài ra mãi và còn sinh ra nhiều chứng khác đi kèm. Đến nỗi Diễm đâm lo, không biết Khiêm có bị bệnh truyền nhiễm gì không, sợ sẽ lan truyền sang con gái bé bỏng yêu dấu của mình, nên đích thân Diễm đã đốc thúc và dẫn Khiêm đi lên bệnh viện tỉnh để khám.

Coi bộ Khiêm không phải bệnh xoàng, vì người ta làm rất nhiều xét nghiệm, mà toàn những xét nghiệm quan trọng, không lấy kết quả liền được mà họ hẹn đến mấy ngày sau.

Khiêm thì vẫn vô tư, không hề lo lắng gì nhưng Diễm lại nơm nớp hồi hộp.

Đến ngày hẹn, Diễm đi lấy kết quả thật sớm, và đất trời như đảo lộn quanh Diễm khi cô biết Khiêm đang vướng phải căn bệnh thế kỷ mà ai ai cũng đều sợ hãi. Khiêm đã bị nhiễm HIV!

Đau đớn, hoảng loạn và căm tức, Diễm lồng lộn chửi mắng Khiêm rồi tức tốc bế con đi xét nghiệm.

Những ngày chờ đợi kết quả là những ngày dài khốn khổ nhất của Diễm.

Cô có cảm giác lưỡi hái tử thần đang kề sát vào cổ cô, chỉ chờ một hiệu lệnh là nó sẽ lập tức cứa sâu vào...

Nhưng may mắn thay, cả Diễm và đứa bé đều bình an vô sự!

Diễm mừng như điên.

Ngay hôm đó, cô đã nói thẳng cho Khiêm biết chứng bệnh mà Khiêm đang mắc phải và thẳng thừng đề nghị ly hôn.

Khiêm sững sờ trước hung tin, rồi bỗng cười lên sảng sặc khi nghe lời đề nghị của Diễm.

Thấy Khiêm cười như điên loạn, Diễm đâm ra sợ hãi, cô không dám nặng lời với Khiêm nữa mà nhỏ nhẹ dỗ dành.

Cô đồng ý chi cho Khiêm một số tiền lớn để Khiêm chữa bệnh với điều kiện Khiêm đồng ý ly hôn và không bao giờ tới đây làm phiền cô nữa.

Khiêm đồng ý ngay, không phải vì số tiền Diễm hứa à là vì hiện tại Khiêm đã hiểu cuộc đời mình sắp kết thúc rồi! Mình phải trả cả vốn lẫn lời cho những gì mình đã vay trước kia. Khiêm không muốn gây thêm khó khăn cho người khác nữa...

*

* *

Tin vợ chồng Khiêm ly hôn làm nhiều người bất ngờ, nhưng Uyên vẫn bình thường, cô không tỏ vẻ gì buồn vui hay thất vọng.

Người ta đồn ầm lên, nào là sống với Diễm mà Khiêm luôn nhớ tới Uyên nên bị Diễm ghen tuông, nào là Diễm không chịu đựng nổi cái tính lười biếng của Khiêm... vân vân và vân vân. Nhưng cái lý do chính yếu thì không ai biết được. Bởi vì Diễm đã giấu kín chuyện này. Cô sợ mọi người xa lánh cô và con gái, sợ mẹ con cô sẽ bị sống cô lập giữa cuộc đời.

Khiêm lại về sống với mẹ tại ngôi nhà của mình, hai mẹ con hạn chế tối đa việc giao tiếp với mọi người xung quanh vì những mặc cảm bản thân và cả vì chứng bệnh của Khiêm nữa, mặc dù không biết Khiêm mắc căn bệnh khủng khiếp đó.

Khiêm thường xuyên vắng nhà một vài tuần, ban đầu người dân quanh đó cũng thất vọng, tò mò tìm hiểu nhưng lâu dần người ta cũng quen đi, không ai còn hứng thú xoi mói nữa.

Thời gian cứ thế bình lặng trôi qua, Uyên chuẩn bị lấy chồng. Chồng Uyên là một thầy giáo cấp hai, nhưng ngoài giờ dạy trên lớp anh rất siêng năng làm thêm đủ mọi việc.

Mẹ Uyên mừng rơi nước mắt vì thấy cuối cùng rồi con gái mình cũng tìm được một tấm chồng xứng đáng.

Với người thầy giáo này, mẹ Uyên đã vui vẻ bằng lòng ngay từ đầu, từ lúc Uyên chưa thật sự có cảm tình.

Giữa lúc gia đình Uyên bận rộn chuẩn bị cho ngày cưới thì nhà của mẹ con Khiêm chính thức bị giải tỏa.

Việc giải tỏa đã được chính quyền địa phương tiến hành từ mấy năm nay, nhưng đây là thời điểm cuối cùng để thực hiện.

Không biết với mẹ con Khiêm, điều đó là may hay rủi?

Nhận được số tiền bồi thường khá lớn, mẹ con Khiêm lặng lẽ dọn đi nơi khác mà không một lời chào giã từ lối xóm xung quanh.

Một chiều Uyển có việc đi ngang qua lối cũ, nhìn cái nền đất tro vơ mà cách đây chưa lâu lắm cô đã từng mơ đó sẽ là tổ ấm của mình, nước mắt Uyển ứa ra, không phải vì tiếc thương mối tình năm cũ mà là vì Uyển thấy tội nghiệp cho Khiêm.

Tới ngày cưới, Uyển bất ngờ nhận được một gói quà gửi đến mà không có tên người gửi.

Tò mò, Uyển không chờ đến khi tan tiệc được, cô len lén vào phòng riêng mở thử ra xem.

Thật không ngờ, trong gói quà nhìn thoáng qua có vẻ rất đơn sơ đó lại là một số tiền rất lớn.

Vừa trông thấy xấp tiền, Uyển suýt la lên vì hoảng sợ. Cô không biết người gửi có âm mưu gì đây chứ chắc chắn không thể có một người nào đi mừng cưới cô bằng một số tiền to tát như vậy!

Nhưng Uyển đã kịp định thần lại, cô cầm gói quà lên sẫm soi kỹ lưỡng thì phát hiện bên hông gói quà có một dòng chữ được ghi bằng bút chì, mà nét chữ đó hoàn toàn không xa lạ với Uyển!

"Chúc em hạnh phúc. Hãy tha lỗi cho anh. Anh xin được gửi lại cho em phần nào số tiền em đã giúp anh lúc trước".

Khiêm! Chắc chắn tác giả gói quà bí mật này là Khiêm rồi! Nhưng tại sao bỗng dưng Khiêm lại trả tiền cho cô? Khiêm hối hận ư? Sao lại hối hận vào thời điểm này mà không là thời điểm Uyển đau đớn tưởng đã chết đi? Có chuyện gì xảy ra với Khiêm sao? Lúc trước dù vợ chồng Khiêm ly dị, thấy Khiêm cũng đâu có vẻ gì đau buồn quá mức?

Thật nhiều câu hỏi xoáy trong đầu Uyển nhưng cô không tìm được lời giải đáp nào cho thỏa đáng.

- Thôi kệ anh ấy, mình quan tâm làm gì nữa! Tiền này trả ình thì mình giữ, thế thôi.

Uyển cố xua đi những ý nghĩ về Khiêm để quay về với ngày vui hạnh phúc của mình, nhưng cô vẫn không tránh khỏi những lúc

thoáng nghĩ tới Khiêm và thắc mắc không biết điều gì đang xảy đến với anh.

*

* *

Sau đám cưới ba ngày, một đêm Uyển ngủ mơ thấy mình đi đâu đó rồi lạc vào ngôi nhà của người đàn ông kỳ lạ mà đã có lần cô gặp gỡ tại một nơi có tên gọi là Cối hươu vô theo lời ông ấy nói.

Quang cảnh vẫn âm u, tranh tối tranh sáng như lần trước, vẫn ngôi nhà nhỏ vắng tanh không gì thay đổi.

Uyển đi lần vào nhà, miệng khẽ gọi:

- Ông ơi... ông có nhà không?

Vừa dứt tiếng gọi, Uyển thấy từ trong góc nhà lóe lên một tia sáng nhỏ, giống như ai đó vừa đánh một que diêm. Nhìn kỹ lại, thì ra người đàn ông ấy, trên bàn tay xương xẩu của ông vẫn là ngọn bạch lạp y như ngày trước.

- Ông à, ông vẫn còn ở đây sao?

Uyển vội hỏi.

Người đàn ông nhếch môi cười rất nhẹ:

- Cám ơn cô, tôi cũng sắp đi rồi cô ạ!

- Đi? Ông đi đâu?

Uyển ngạc nhiên.

- Tôi đi đầu thai kiếp khác. Chỉ còn hai ngày nữa là kiếp này của tôi chấm dứt, đến ngày đó thì linh hồn tôi mới được đưa đi đầu thai, tôi sẽ không còn phải sống cánh vạt vờ như bao nhiêu năm qua nữa... Cô ơi, tôi vui lắm, tôi chờ đợi từng giây, từng phút...

Uyển tò mò nhìn ông:

- Ở nơi này thật sự đáng sợ như thế sao ông? Vậy mà lâu nay tôi cứ nghĩ ông nói vậy để hù dọa tôi để tôi không nghĩ tới việc tự vẫn nữa...

Người đàn ông nhìn Uyển lắc đầu:

- Không, tôi không hề hù dọa cô! Tất cả những gì tôi nói với cô hôm đó đều là sự thật. Nếu cô không tin, cô cứ bước ra ngoài và cố im lặng lắng nghe xem!

Không dẫn được sự tò mò, Uyển quay người bước trở ra cửa. Cô đứng dựa người vào cánh cửa, mắt ngó ra màn đêm dày đặc bên ngoài, hai tai cô động lên nghe ngóng.

Hoàn toàn im lặng, không một tiếng côn trùng rỉ rả, cũng không một tiếng gió xạc xào. Những âm thanh quen thuộc mà đôi lúc Uyển cảm thấy chán ghét vì nó buồn bã quá, nó làm cho Uyển phải thao thức trong đêm để nhớ về quá khứ.

Nhưng lúc này Uyển mới nhận ra điều đáng sợ không phải là những tiếng nỉ non sàu thảm của giun dế, mà sự im lặng thế này mới đáng ghê sợ hơn hết.

Nó làm cho bóng tối càng thêm huyền bí, nó làm đầu óc cô căng lên, căng lên như sắp vỡ bung ra.

Rồi bỗng dưng, từ trong sự im lặng rùng rợn đó lại vang lên một chuỗi âm thanh não ruột, nghe thê lương hơn cả tiếng kèn đám tang. Âm thanh ấy chỉ vẳng đến một cách rất mơ hồ nhưng đủ làm cho Uyển sởn gai ốc.

Cô vội bước giật lùi vào trong, run giọng hỏi:

- Ông... ông ơi... đó là tiếng gì thế?

- Đó là tiếng khóc của những hồn ma. Họ đau khổ, họ khóc ngày khóc đêm... họ luôn chờ đợi ngày được đi hóa kiếp để trở lại làm người...

Người đàn ông bình thản trả lời.

Uyển sửng sốt:

- Làm người? Sao lạ vậy? Kiếp người của họ đã quá đau khổ, đau khổ tới mức họ không chịu đựng nổi nên mới phải trốn chạy về đây. Vậy mà họ vẫn khao khát được làm kiếp con người nữa sao?

Người đàn ông nhìn chăm chăm vào ngọn nến, như không hề quan tâm gì tới câu hỏi của Uyên, nhưng miệng ông ta lại ôn tồn nói:

- Khi về sống ở đây, họ mới nhìn rõ được những niềm vui, hạnh phúc của kiếp người mà đáng ra họ cũng đã được hưởng. Nhưng vì không lúc nào con người chịu bằng lòng với những gì mình đang có trong tay, lúc nào cũng mong muốn, mơ ước những điều mình chưa có, thậm chí không có được. Họ cứ mãi ôm ấp nỗi buồn và cuộn mình trong đó mà quên đi những niềm vui đang ở xung quanh. Ở đây họ mới hối hận cho bản thân mình, nên ai cũng thiết tha được làm người trở lại, để biết nâng niu gìn giữ từng hạnh phúc nhỏ nhoi. Nhưng có thể kiếp sau họ sẽ lặp lại những sai lầm của kiếp này vì khi đầu thai kiếp khác, họ hoàn toàn không nhớ lại được những cảm giác, suy nghĩ của kiếp đã qua... Cái vòng lẩn quẩn ấy đã làm nên cuộc đời đầy cô ả!

Người đàn ông ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Cô có cái may mắn hơn chúng tôi là cô đến nơi này khi cô chưa chết, nên khi trở về với cuộc sống cô sẽ không quên. Vì vậy tôi tha thiết khuyên cô nên biết trân trọng và gìn giữ sự sống của bản thân mình, đừng bao giờ có ý nghĩ đại dột như trước đây nữa. Tôi rất mừng vì hiện nay cô đã có một gia đình hạnh phúc. Và tôi cũng xin tiết lộ với cô một điều bí mật, là vợ chồng cô sẽ sống với nhau đến tận răng long đầu bạc. Cả hai người đều có tuổi thọ rất cao. Nhưng...

Thấy người đàn ông ngập ngừng không nói tiếp, Uyên nôn nóng giục:

- Nhưng... điều gì hở ông?

Người đàn ông thở hắt ra một hơi nhẹ rồi nói:

- Nhưng vợ chồng cô hơi hiếm muộn. Nếu muốn gia đình con cái đề huề, cô nên năng làm điều phúc đức thì có thể phần số của cô sẽ được xoay chuyển theo hướng tốt hơn.

- Cảm ơn ông, tôi sẽ khắc ghi những lời chỉ dạy của ông. Nhưng... ông có thể cho tôi biết, tại sao hôm nay tôi lại đến được đây?

Uyển hỏi.

Người đàn ông nhìn cô, khẽ nói:

- Trước khi đi đầu thai, tôi muốn chào từ giã cô nên đã mời cô tới. Vì dù sao giữa tôi với cô cũng có sự quen biết mà, phải không cô?

Uyển gật.

- Thôi, giờ tôi đưa cô về nhé! Tôi cũng phải chuẩn bị lên đường rồi đây!

Người đàn ông đứng lên có vẻ muốn tiễn khách.

Uyển ngần ngừ:

- Vậy là không bao giờ tôi còn gặp được ông sao?

Người đàn ông bật cười. Đây là lần đầu tiên cô nghe được tiếng của ông:

- Cô còn muốn gặp một hồn ma như tôi sao? Nhưng biết đâu, mai kia tôi đầu thai làm một ai đó, rồi một hôm nào đó tình cờ tôi và cô lại gặp nhau... Ở đời có rất nhiều việc không thể nào biết trước được cô ạ! Ví dụ như người đàn ông đã có lúc làm cho cô đau khổ tột cùng ấy, người ấy cũng sắp đi đầu thai kiếp khác rồi! Cuộc đời con người cứ vay trả, trả vay...

Uyển giật nảy mình:

- Ông ơi... ông nói sao? Khiêm... Khiêm sắp chết rồi sao?

- Tôi chỉ có thể thông báo với cô điều đó thôi, không được phép nói nhiều hơn, mong cô tha lỗi. Thôi, giờ tôi đưa cô về nhé?

Người đàn ông lại giục lần nữa.

Uyển vừa lo sợ, vừa nghĩ ngợi lung tung, cô bước đi bất ngờ vấp chân vào ngưỡng cửa và ngã sòng soài ra mặt đất.

Lồm cồm ngồi dậy, Uyển bỗng nhận ra ánh sáng chói lòa đang ập vào mắt mình. Thì ra cô đang ở trong phòng ngủ của mình chứ không phải là ở Cõi hư vô!

Mình mơ chẳng? Hay vừa rồi linh hồn mình đã thoát xác để đến đó chia tay một người quen?

Uyển hoang mang tự hỏi. Cô không tin việc linh hồn thoát xác cho lắm nhưng rõ ràng những việc mới xảy ra như giấc mơ còn in dấu rất đậm trong đầu Uyển, không thể có giấc mơ nào có thể thật đến như vậy!

Uyển liên hệ lại lần trước, thì cô bắt đầu tin vào giả thiết hồn mình lúc nãy đã lìa xác để đi tới đó!

Trời ơi, nếu vậy thì... Khiêm sắp chết thật rồi sao? Tội nghiệp cho Khiêm, tội nghiệp cho bà mẹ già của Khiêm nữa... Ông trời ơi, nếu như Khiêm phải bị báo ứng vì những điều đã gây ra cho con, thì con xin ông trời hãy tha thứ cho anh ấy, giờ đây con cũng không còn đau khổ nữa, con cũng không hờn, trách hay oán hận gì anh ấy. Con đã bỏ qua hết rồi! Đã quên hết rồi. Xin ông trời thương con mà tha cho anh ấy đi, để anh ấy được sống một cuộc đời bình thường mà lo lắng chăm sóc cho bà mẹ lúc xế chiều...

Uyển thầm thì van vái.

Bỗng cô nhớ ra lời nói của người đàn ông lúc nãy, số vợ chồng cô là hiếm muộn con cái, nếu muốn xoay chuyển cần phải tích đức nhiều hơn nữa. Uyển nhắm tính lại từ thuở nhỏ tới lớn, chưa bao giờ cô làm điều gì ác hay tàn nhẫn với ai, nhưng có lẽ do tiền căn mà kiếp này cô mới phải gặp những điều trắc trở.

Thôi thì mình cũng ráng sống tốt để trước mắt là mình không bao giờ cảm thấy hổ thẹn hay cắn rứt lương tâm, thứ hai là nếu thật sự có qui luật trả - vay của trời đất như người đàn ông kia nói thì coi như cô "để dành" âm đức của mình cho con cháu, cho kiếp sau...

Mãi nghĩ ngợi lan man, Uyển ngủ thiếp đi lúc nào cô cũng không nhớ rõ.

Thời gian trôi qua, mọi chuyện vẫn diễn ra một cách bình thường không có điều gì đặc biệt. Uyển cũng quên dần những điều trong giấc mơ.

Vợ chồng cô tuy không giàu có gì nhưng nhờ sự vén khéo của Uyên, sự chăm chỉ siêng năng của cả hai vợ chồng nên cuộc sống dần dần cũng trở nên sung túc.

Những lúc có điều kiện, Uyên không ngần ngại trong việc giúp đỡ những người nghèo khó xung quanh, bởi thế, người dân càng thương yêu, quý mến và kính trọng vợ chồng Uyên.

Mỗi năm, cứ gần đến rằm tháng giêng là những người làm nghề buôn bán ở chợ và các khu vực lân cận đều rủ rê nhau đi chùa, đi núi để cầu xin mua may bán đắt, cầu sức khỏe cho cả gia đình. Thường thường thì Uyên cũng đi cùng với họ. Nhưng năm nay, tự nhiên chồng Uyên có ý muốn rủ Uyên đi Sài Gòn chơi, đi thăm các ngôi chùa có nuôi dưỡng các trẻ mồ côi và người tàn tật.

Uyên chạnh lòng nghĩ, chắc do cưới nhau cũng đã khá lâu mà mình vẫn chưa có con cái gì được nên anh ấy buồn, có ý nghĩ tìm xin con nuôi hay sao mà muốn đến thăm trẻ mồ côi?

Uyên định hỏi nhưng rồi cuối cùng cô lại im lặng, cũng tốt thôi, đến những nơi đó cũng là tâm nguyện của Uyên bấy lâu nay.

Gần một ngày trời, hai vợ chồng ghé thăm được ba ngôi chùa, hai nơi nuôi trẻ mồ côi và một nơi dưỡng lão. Đến đâu Uyên cũng muốn bật khóc vì nhận thấy những người ở đó sao mà đáng thương quá!

Có tiếp xúc với họ, Uyên mới thấy được mình hạnh phúc đến ngần nào!

Hơn ba giờ chiều, hai vợ chồng định về, nhưng bất ngờ đi ngang một nơi chồng Uyên lại rẽ vào thăm.

Đó là một ngôi chùa nuôi dưỡng những bệnh nhân Sida không nơi nương tựa. Những người phục vụ ở đây phần lớn là người tình nguyện, nhưng cũng có một bộ phận nhỏ là những người mắc căn bệnh thể kỷ ấy nhưng còn ở giai đoạn chưa bùng phát.

Nhìn những hình hài khẳng khiu xơ xác như chỉ còn lại bộ xương, nhìn những người bị lở lói khắp cả thân thể, đau đớn mà không còn hơi sức để than rên, vợ chồng Uyên không khỏi chạnh lòng.

Bỗng dưng Uyên có cảm giác ai đó đang chăm chú nhìn mình từ phía sau lưng. Cô quay lại bắt gặp một bệnh nhân nằm dầy giường bên kia đang nhìn cô với ánh mắt thật kỳ lạ!

Ánh mắt thật quen nhưng Uyên chưa thể nhận ra người đó là ai. Nhìn vào cái cơ thể đang nằm dán chặt xuống giường ấy Uyên càng không thể nhớ được.

Bởi vì đó chỉ là một bộ xương được bọc trong một lớp da người đầy những mụn lở loét. Hai bên má hóp lại, hố mắt trũng sâu, nhìn sơ qua trông giống như một chiếc xương sọ đã được quét lên một lớp sơn mốc meo u tối.

Uyên không chắc người đó là nam hay nữ nữa. Cái đầu bị cạo trọc, tay chân dài ngoằng như những mẫu xương...

Uyên chưa từng quen biết một ai có hình dạng trông như thế! Chỉ riêng ánh mắt người đó là thân quen quá đỗi mà thôi!

Uyên nắm tay chồng kéo anh đến bên bệnh nhân đó ân cần hỏi:

- Anh có điều gì muốn nói không? Nếu có thì anh cứ nói đi, nếu giúp được anh thì vợ chồng chúng tôi nhất định sẽ giúp!

Người bệnh như cố thu hết chút sức lực còn lại để khẽ lắc đầu thật nhẹ, rồi từ từ khép hai hố mắt lại, đẩy ra hai giọt nước mắt long lanh...

Uyên đang do dự không biết phải nói gì để an ủi thì một người đàn bà mái tóc bạc trắng đang cố lê từng bước chân nặng nhọc đi vào, trên tay là một chiếc khăn thấm ướt nước.

Vừa trông thấy người đàn bà, Uyên giật mình thẳng thốt, người đàn bà cũng sững sờ khựng lại khi thấy Uyên.

Mấy phút bối ngỡ trôi qua nặng nề chưa từng thấy, Uyên òa khóc:

- Bác ơi... bác ơi... chẳng lẽ đây chính là...

Uyên không dám thốt ra hai tiếng "anh Khiêm" cho tròn câu hỏi. Vì cô rất sợ cái gật đầu xác nhận của mẹ Khiêm! Cô còn cố nuôi một

tia hy vọng rằng đây chỉ là một người bà con xa nào đó của Khiêm thôi, chứ Khiêm hiện tại vẫn đang rất mạnh khỏe.

Nhưng cái hy vọng mong manh mà Uyển cố tạo ra đã nhanh chóng vỡ tan như bọt bong bóng xà phòng... Mẹ Khiêm lặng lẽ gạt đầu, nước mắt bà thánh thót rơi xuống nền gạch hoa lạnh lẽo...

Uyển run rẩy bấu chặt tay chồng, lão đảo suýt ngã. Cô không thể nào ngờ được người đàn ông cường tráng, trẻ đẹp như Khiêm mới mấy năm đã thay đổi tới mức đáng sợ như thế này!

Chồng Uyển dìu cô tới ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh giường bệnh.

Mẹ Khiêm vừa lấy khăn lau mặt mũi cho con vừa kể trong nước mắt:

- Con Diễm biết thằng Khiêm nhà bác bị Sida nên quyết định ly hôn. Mẹ con bác đau đớn vô cùng nhưng nghĩ âu đó là sự trừng phạt mà ông trời dành cho kẻ phản bội nên cũng không dám trách hờn ai.

Bác chỉ hận một điều là mình không thể gánh lấy cái bệnh này thay cho con trai được...

- Bác ơi, vậy mà lâu nay cháu và dân làng cứ nghĩ bác với anh Khiêm đi lập nghiệp ở xa đâu đó, đâu có ai ngờ được nông nỗi này...

Uyển thẫn thức nói.

Mẹ Khiêm cười buồn:

- Sau khi nhà bị giải tỏa mẹ con bác quyết định ra đi không bao giờ trở lại nơi đó để tránh đem lại những điều không hay cho những người ít nhiều có liên hệ với gia đình bác. Thằng Khiêm dành một số lớn tiền đền bù giải tỏa để gửi lại cho cháu, nó bảo dù có bao nhiêu tiền cũng không trả hết cho cháu được, nhưng nó trả được một ít như vậy thì lương tâm nó đỡ bị cắn rứt hơn... Thời gian đầu mẹ con bác tới đây làm người chăm sóc bệnh nhân để trước mắt là có nơi ăn chốn ở, và sau là chia sẻ được với những người đồng cảnh ngộ. Thằng Khiêm nó chỉ mới phát bệnh thời gian gần đây thôi mà đã như thế này rồi đó cháu ơi...

Tiếng khóc nức nhen trong lồng ngực già nua của mẹ Khiêm càng làm cho Uyển thêm đau đớn. Cô muốn nói thật nhiều những câu động viên an ủi mẹ con Khiêm nhưng thật sự cô không biết dùng lời lẽ nào cho phù hợp với hoàn cảnh này nữa...

- Bác ơi... thế Diễm đã biết anh Khiêm bệnh nặng không? Diễm có đưa con gái tới thăm ảnh không bác?

Mẹ Khiêm chua xót lắc đầu:

- Từ ngày rời khỏi làng, mẹ con bác không hề có mối liên lạc nào với Diễm nữa, mà nó thì cũng đâu cần quan tâm đến mẹ con bác làm gì. Thằng Khiêm chỉ là tấm bình phong nó mua về để giữ danh dự vậy thôi... Đứa bé đó không phải là con của thằng Khiêm nhà bác... Chỉ tại mẹ con bác ham cái bả giàu sang, phụ tình nghĩa cháu nên giờ mới bị quả báo thế này đây...

Nước mắt bà rơi lả chả, cái con người - bộ xương - có tên Khiêm kia nằm im trên giường cũng nước mắt lăn dài.

Uyển nắm chặt tay chồng như muốn được tiếp thêm sức lực. Chồng Uyển cũng là người tâm lý, anh hiểu rõ hơn lúc nào hết, lúc này Uyển cần anh bên cạnh để làm chỗ dựa vững chắc cho cô. Anh nắm chặt tay Uyển ra ý nói với Uyển rằng:

- Không sao đâu, em hãy bình tâm, không có việc gì đâu...

Bất chợt giữa lúc đó Khiêm mở bừng mắt, môi mấp máy như muốn nói một điều gì đó. Bà mẹ cúi sát xuống kê tai vào lắng nghe. Một lúc sau bà ngược lên nhìn Uyển, nói như cầu xin:

- Thằng Khiêm nhờ bác chuyển lời tạ lỗi của nó tới cháu. Nó nguyện kiếp sau sẽ được đầu thai lên làm trâu chó, hoặc làm con của cháu để được phụng dưỡng cháu sau này... Chỉ xin một điều... trước khi chết, nó muốn được chính miệng cháu nói lời tha thứ cho nó...

Nước mắt Uyển tràn ra, Uyển nức lên không nói được gì. Mãi một lúc sau cô mới cố dần lại được. Uyển rời ghế đứng lên, tiến sát tới giường bệnh đặt nhẹ bàn tay mình lên bàn tay chỉ còn là mấy que xương đen đúa, cô nói:

- Anh Khiêm, anh an lòng đi! Đã từ lâu rồi em không còn giận hờn hay oán trách gì anh nữa, cho nên bây giờ em không thể nói với anh lời tha thứ được. Anh đừng lo, có lẽ tại chúng ta không có duyên nợ, với lại chắc kiếp trước em cũng làm gì đó với anh... Thôi, tất cả những điều đó đã là quá khứ, em quên hết rồi và anh cũng đừng nhớ nữa. Anh hãy yên lòng đi nhé, em không hờn giận anh đâu!

Những que xương rục rịch cử động như muốn co vào để nắm lấy tay Uyển nhưng chủ nhân nó đã không còn đủ sức để thực hiện cái động tác nhỏ nhoi đơn giản ấy nữa rồi.

Khiêm nhìn thẳng vào Uyển bằng tia nhìn lấp lánh rồi từ từ khép mắt lại, hai dòng nước mắt chảy dài cùng lúc với một hơi thở ào ra rất nhẹ. Mấy ngón tay chưa kịp co vào được giờ đã duỗi ra, hoàn toàn vô cảm.

Khiêm đã trút hơi thở cuối cùng thật nhẹ nhàng thanh thoát.

Người mẹ khóc nức lên từng cơn, Uyển tựa vào vai chồng thổn thức...

Chiều hôm đó vợ chồng Uyển không về quê như dự định được mà phải ở lại với mẹ Khiêm vì hai người không nỡ bỏ bà lại một mình. Đồng thời hai vợ chồng cũng muốn hôn Khiêm không quá lẻ loi cô độc khi lìa đời mà bên cạnh chỉ có mỗi một người mẹ già yếu cô đơn!

Hai ngày sau, khi hài cốt của Khiêm đã được đưa trở về chùa để thờ cúng, chồng Uyển gợi ý đưa mẹ Khiêm về sống với vợ chồng Uyển.

Bà mỉm cười rưng rưng:

- Bác rất xúc động và cảm ơn hai cháu, nhưng thật sự bác không thể quay về đó nữa... Bác không còn mặt mũi... Với lại, bác muốn ở đây để sớm hôm bầu bạn với thằng Khiêm cho vong linh nó đỡ tủi. Hai cháu đừng lo cho bác, bác sống ở chùa này nhiều năm rồi, giờ nó cũng như nhà của bác vậy, không có gì phải lo đâu các cháu ạ!

Vợ chồng Uyển đành trở về nhà với cõi lòng nặng trĩu.

Mới hay cuộc đời không ai có thể biết trước ngày mai của mình sẽ ra sao...

Một tháng sau, Uyển thấy trong người khang khác nên đi khám bệnh.

Sau khi làm các xét nghiệm, cô bác sĩ nhìn Uyển cười cười:

- Chúc mừng chị nha, chị sắp có em bé rồi đó!

Uyển đang ngồi trên ghế, nghe mấy lời đó mừng đến nỗi muốn nhảy cẫng lên reo hò sung sướng, vì lần khám trước đây cũng chính vị bác sĩ này bảo Uyển rất khó có khả năng thụ thai được!

- Bác sĩ ơi... em có thai thật sao?

Hiểu rõ được lòng Uyển, cô bác sĩ vỗ nhẹ nhẹ lên tay Uyển.

- Thật rồi, một tháng rồi đấy! Tình trạng phát triển của cả mẹ và con đều rất tốt. Tôi xin chúc mừng chị! Trường hợp như chị mà thụ thai được là hiếm lắm đó.

Từ ngày biết Uyển mang thai, cả hai vợ chồng mừng vui khôn xiết.

Thình thoảng hai người không quên đi thăm mẹ Khiêm, cả hai không ai bảo ai nhưng họ đều coi đó là trách nhiệm của mình rồi!

Nhiều năm trôi qua, đứa con trai của Uyển ăn học thành tài, và trở thành một doanh nhân có tên tuổi trong giới đầu tư giao dịch với nước ngoài. Đi tới đâu anh cũng được người ta yêu mến và kính phục, vì ngoài tài giỏi ra anh còn là một người hết lòng với công tác xã hội, yêu kính mẹ cha, thảo hiếu vô ngần.

Những người dân sống gần đó luôn ngưỡng mộ và khao khát được như vợ chồng Uyển. Họ đương nhiên có một cuộc sống yên vui, hạnh phúc cho đến già.

TRUYỆN KINH DỊ CHỌN LỌC

Thạch Đức Hòa

ĐỒNG
XU

NHŨM
MÀU

NHÀ XUẤT BẢN THANH HÓA